

245784

X. 1. 59

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A HIDÉPÍTŐK

INDIAI TÖRTÉNET

IRTA:

RUDYARD KIPLING.

BUDAPEST 1902.

VASS JOZSEF KÖNYVKERESKEDESE

VII., Erzsébet-körút 38. 7

A fordítói jog Vass József tulajdona;

245784

R2

ORSZ. SZÉCHENYI-KÖNYVTÁR	
N	Növedéknapló
1953 év	3278 SZ.

R
1965

A legkevesebb, a mit Findlayson a Köz-
munkaügyi miniszteriumtól elvárhatott, az in-
diai birodalom érdemkeresztje volt. Álmai az
indiai csillag körül jártak. Barátai biztatták,
hogy annál is többet érdemelne.

Három esztendeje türe a fagyot, meleget,
a csalódásokat, volt el a kényelem legnélkülöz-
hetetlenebb kellékei nélkül, élt veszedelem kö-
zepett, lábolt át mindenféle betegségen, nem is
szólva a felelősségéről, a mely egy ember vállát
agyonnyomorithatta; és közben a Ganges folya-
mon épülő kashii hid napról-napra nőtt ügyelő
és intéző szeme alatt. Sőt, ha minden jól me-
gyen, ő kegyelmessége az alkirály akár három
hónap múlva meg is nyithatja, föl is szentel-
heti majd nagy ünnepiesség közepett a hidat,
nagy czeremóniákkal; a melyek között első a
celebráló pap áldása, második az első kato-
nákkal megrakott vonat, mely átrobog a hi-
don, harmadik stb. az ünnepi beszédek.

Findlayson, a magánmérnök, „hajtány“-án
ülve, a mely a főállások egyikére felrakott
„repülő“ vágányokon futott, — a kövel kirakott
óriási mólók három mértföldnyi távolságra
fénylettek északi irányban is, déli irányban is,
a folyó jobb- és balpartján egyaránt — első
izben szánta rá magát, hogy képzeletébe idézze
az építésnek közeli befejezését.

Művének hosszúsága hétégyed mértföld volt; egy vashid volt a szóbanforgó mű, vashid, a melynek vasgerendáit a Findlayson feltalálta szögecsék tartották össze s a melynek egész építménye huszonkét téglapilléren nyugodott. A pillérek mindenikének huszonnégyszáz láb volt az átmérője, ormukat veres égetett agyagkup koronázta meg; a pillérek lába nyolczvan lábnyi mélységig merült a Ganges futóhomokjába.

Felül a tizenöt láb széles vasut haladt, fölötte pedig a tizennyolcz láb széles kocsit, a melyet jobb- és balfelől gyalogjáró szegett be.

A hidnak mind a két végén a puskások számára készült lövőrések s a nagy ágyuk elhelyezésére szakított csorbázatok szakították meg a falak folytonosságát s a munkások tömege éppen abban fáradt most, hogy a falak aljáig töltse fel a talaj színvonalát.

A földhányásokon száz meg száz apró számár nyüzsgött és czipelte hátán a földdel s egyéb anyaggal megrakott szánokat, úgy kapaszkodott a műhegyekre; és hangzott a levegő a faczipők kopogásától, a számárhajcsárok botütésétől, a lehányt törmelék gördülő zajától; csupa mozgalom, élénkség és zaj volt a forró délutáni levegő.

A folyó vize igen csekély volt, úgy hogy sok helyütt a fehér fővény is elötetszett belőle; meztelenül emelkedtek ki az ideiglenes támasztógerendák, a melyek belül is, kívül is sárosak voltak; hivatásuk az volt, hogy a befejezéséhez közeledő fedélszéket alulról támaszszák.

A mi csekély vizet a szárazság meghagyott

annak fölötté egy emelődaru mozgott ide-oda sinjein s egy lökéssel lóditotta helyükre a vasdarabokat, szuszogva, hortyogva és izzadva, mint egy dolgozó elefánt.

A munkások száz-számra hemzsegték az állványokon és a vastetőn, a fedélszék alatt elrejtett láthatatlan állványokon, tettek-vettek, szőlőfürtök gyanánt fityegtek le a pillérekről; szénparazsos serpenyőik s a felcsapó lángok, a mik egy-egy kalapács-csapásukra feleltek, sápadt sárga nyelvecskének tetszetek csupán a nap káprázatos fényességében. Keletről és nyugatról, északról és délről tehervonatok zakatoltak sipolva, köhögve nagy zajjal s szállították a barna és fehér követ, a fa- és vasgerendákat s mennydörgő zaj közepette hányták le a deszkákat és vasrészeket.

Findlayson, a magánmérnök visszafordult „trolley“-ján és végignézett azon a területen, azon a hétmértföldnyi területű vidéken, a melyet ő forgatott fel gyökerestül. Elnézte azt a zümmögő várost, a melyet az ő ötezer munkása töltött meg élettél, szeme meg-megpihent a műhelyeken, a raktárépületeken, majd elkalandozott művén, sorra vette az egyes pilléreket a legutolsóig, a mely a párázatban alig volt már megkülönböztethető; nézte a hatalmas őrtornyokat, a melyeknek szilárd voltáról csak ő tudott igazán és a megelégedés felsóhajtásával látta, hogy műve derekas munka. Ott emelkedett előtte az ő hidja a nap sugaraiban, alig néhány heti munkába telik a mű betetőzése s akkor az ő hidja, a mely most még nyers és

csuf, mint az eredendő bűn, de szilárd és tartós, eléggé tartós arra, hogy megálljon még akkor is, mikor építőjének emlékét rég bemozta már az idő s elfeledték az emberek a nagyszerű szögecs feltalálójának nevét is. Egy szó mint száz, derekas egy munka a hid.

Segédje, Hitchcock, vágatva érkezett meg egy ficzánkoló farku kabull kis ponnyján, amely megszokta, hogy biztatás nélkül is szaporán szedegesse lábát s Hitchcock főbólintással üdvözölte főnökét.

— Készen van, vagy majd annyi, mintha készen volna, — mondta mosolyogva.

— Gondoltam, — felelte Findlayson. — Nem volt gyerekjáték: két embernek megcsinálni, he?

— Másfél embernek . . . Istenem, mi csoda zöld legény is voltam én, a mikor idejöttem.

Hitchcock úgy érezte, hogy a három esztendő alatt, a mit a hid építésével töltött, tapasztalat dolgában megvénült megtanulta, hogyan kell rendelkezni emberekkel s megtanulta, mi az a felelősség!

— Tagadhatatlan, hogy kicsit zöld legény volt még akkor — felelte Findlayson. — Kíváncsi is vagyok reá, hogyan izlik majd megint az irodai munka, ha megleszünk ezzel a hiddal.

— Utálom az irodai munkát! — felelte a fiatalember. (Szemével Findlayson szemét követte s úgy dünnyögte:) Nincs igazam?

— Azt hiszem, előrébb megyünk majd — mondotta Findlayson magában. — Sokkal kü-

lönb legény vagy te, semhogy másnak hagynálak. Zöld ficzkó voltál, most a segédem vagy. A segédem lesz azután is, még pedig Simlánál, ha megbecsülik majd ezt a munkámat.

A munka egész terhe csakugyan Findlaysonon meg segédjén, a fiatal Hitchcockon nyugodott, a kit, bár tapasztalatlan volt, azért választott, hogy a keze alá idomithassa. Vagy ötven mindenféle vállalkozó vett részt a munkálatokban — európai szerelők és lakatosok, gépészek és kőművesek, a kiket vasuti műhelyekből kértek kölcsön, volt azután husz munkavezető, a kik az iparosok százait igazgatták — de jobban, mint Findlayson és Hitchcock, senki sem tudta, mekkora bizalommal ajánlatos az alárendelteket megajándékozni.

Hány hirtelen válságot kellett megélniök^s hány lánczszakadást, földomlást, csuszást, a daruk hányszor elromlottak, a folyam dühöngéseiről nem is szólva, — de mind e viszontagságok és élmények közepette nem akadt a sok ember között bár egy olyan is, a kit Findlayson és Hitchcock megtiszelhettek volna azzal, hogy részt juttassanak neki a maguk emberpusztító keserves munkájából.

Findlayson emlékezetében fölujultak az építkezés kezdete óta fölmerült bajok: a többhónapi munka eredményét tevő előzetes számítások, a melyek egyszeriben kárbavesztek; mikor India kormányzója az utolsó pillanatban két lábbal toldotta meg a hid szélességét, nyilván abban a hitében, hogy a papiros türelmes. Hónapok munkája lett semmivé egyetlen toll-

vonással és Hitchcock, a ki a csalódások és kiábrándulások dolgában kezdő volt még akkor, kezébe hajtotta fejét és sirva fakadt.

Azután a szerződés megkötésének kétségbeejtő halogatása Angolországban, a tengersok levél, az ajánlatok halmaza, a miket vállalkozók tettek, a háboru, a mely időközben bekövetkezett; a háborut követő obstrukciója a parlamenti ellenzéknek.

Mindez a késedelem alkalmat adott a fiatal Hitchcocknak, hogy egyik hónapi szabadságát a másikkal toldva meg, még Findlaysontól is kérve vagy tíz napot, az egész esztendei szerény megtakarított összegének nyakára hágjon Londonban, a hol az ügy eldöntét sürgette; nyakára járt egy nagyhatalmu, befolyásos írónak, a kinek csupán a parlament parancsolhattott. És megmozgatott mindenkit és mindent a hidépités érdekében.

Azután következett a kolera, a mely egyetlen éjszaka alatt tört ki a hidmunkálatok közelében levő falvakban; a kolera után jött pedig a hólyagos himlőjárvány. A láz soha el sem is hagyta a környéket.

Hitchcockot elsőosztályu tisztviselővé léptették elő s Findlaysonnak alkalma volt megfigyelnie, milyen mérséklettel veszi hasznát hatalmának a fiatalember, a fegyelmi jogot, a mely előléptetésével járt, mennyire ki nem aknázza, milyen jól megtanulta, mikor szükséges megbocsátani, mikor büntetni.

Hosszu, nagyon hosszú álmom volt az egész; sűrűn váltogatta benne egymást a vihar, a hir-

felen szerencsétlenség, a halál minden fajtája, az építők ellen felszabadult szenvedélyek, a maguk egész dühösségében; egymást érte szárazság, ragadós betegség, születés, házasság, verekedések a telepen együtt élő husz nemzetiség és faj között, érvelés, sürgetés, akadékoskodás, rábeszélés és a komor kétségbeesés, melynek közepette azzal a vigasztaló tudattal fekszik le az ember, hogy puskája jól el van zárva. És mind e képek mögött a kashii hid fekete silhouette-je emelkedett — lemez lemezen, szögecs-szögecsen — és minden pillére Hitchcockot juttatta Findlayson eszébe, Hitchcockot, ezt a mindenre kész fiatalembert, a kinek önfeláldozó buzgalmát nap-nap után tapasztalta s a ki elfáradás bágyadás nélkül állta meg helyét az utolsó perczig, mindmostanáig.

A hid tehát két ember műve volt — ha ugyan közéjük nem vesszük Peroot, mint a hogy Peroo bizonyára közéjük számította magát.

Peroo egy laszkár volt, egy bulsari kherva, aki Rockhampton és London között minden kikötőben megfordult s a ki a British India Company hajóin felvitte a *serang* rangig; de azután belefáradva a hadiszemlékbe, a mozgósításokba, meg abba, hogy tiszti ruhában járjon, otthagya állását s az ország belsejébe ment, a hol a magafajta emberek bizonyosak lehettek benne, hogy munkát kapnak.

Minthogy az emelőgépek kezelésében jártas volt, a nehéz súlyokkal való bánásban pedig éppen szakértő, bizvást megérdemelte volna, akármekkora árt kért is szolgálataiért; csak-

hogy a munkavezetők fizetését a szokás szabályozza s Peroonak azért be kellett érnie a hagyományos bérrel. Sem hirtelen esés, sem nagy magasság nem ijesztette; és *exserang-i* minőségében respektust tudott tartani.

Nem volt az a még oly hatalmas és még oly alkalmatlan helyen levő vasdarab, a minek elmozdítására Peroo valami készüléket ki nem tudott volna eszelni, — elkényszeredett, nyikorgó, fülsértő és szemet bántó készüléket, de a mely kitünően elvégezte a reá bízott munkát. Peroo volt az, a ki a 7-es számú pillér fedél-
széket megmentette, mikor az ujdonatuj vas-
kábel a daru emelőrudjára esavarodott s a ren-
geteg függő tömeg, rézsut fordulva, már-már
lezuhanni készült.

A benszült munkások fejüket vesztették és jajgatásban törtek ki; Hitchcock jobb karját egy lezuhanó vasdarab összezúzta, mire a fiatalember begombolt kabátjába dugta összeronesolt karját s elájult, de csakhamar eszméletre tért ismét s teljes négy óra hosszat igazgatta a munkát, egész addig a pillanatig, a mig Peroo lekiáltotta a daruról: „Rendben van minden!” — s a mig a megbillent fedél-
széket lassan visszaacsusztatták helyére.

Senki sem értett úgy a lehorgonyozáshoz, az oldozáshoz és csomózáshoz, az apró gépek kezeléséhez és senki sem tudott kisiklott kis mozdonyt olyan hamarosan talpra, vagyis sinre állítani, mint *Perro serang*. Abban is ő volt a mester, a mikor egy-kettőre le kellett hányni a ruhát és lebukni a folyóba, hogy megnézzé, ha

kellőkép ellenállnak-e a betöntömlők a pillérek körül Gunga anyó erőfeszítésének.

Akárhányszor restelkedés nélkül a szavába vágott Findlaysonnak meg Hitchcocknak s ajánlott, tanácsolt egyet vagy mást; minthogy azonban bámulatos angol tudásából, a melybe portugál és maláj szavak meg szólamok vegyültek, nem futotta műkifejezésekre, hát kézzel-lábbal, kísérlettel mutogatta meg szándékát.

Egész csapat ember volt a keze alatt az emelőgépek mellett, — csupa titokzatos atyafi, a kik Kutch Manduiból jöttek, szedett-vedett és gondosan kiselejtezett népség. Ám azért semmiféle családi vagy rokoni tekintet nem befolyásolta Peroot a bérek megszabásában; azért ő épp olyan szilárd karral és bizton tartotta pórázon embereit, mintha csak idegenekkel lett volna dolga:

— Az én becsületem a hid becsülete — mondta, mikor valakit el akart csapni. — Bámom is én a te külön becsületedet? Eredj dolgozni valamelyik steamerre. Egyébre úgy sem vagy jó!

Az a kis kalibacsoport, a melyben embe-reivel lakott, egy tengeri papnak lyukas falu viskóját fogta körül; — egy tengeri papét, a kit, bár jómaga sohasem tette még lábát a fekete vizre, mégis két tengerész-nemzedék választott lelki atyjának.

A laszkárok papjának nem sok dolga volt hiveivel, de az igazat megvallva, másokkal sem. Megette békésen a templomának szánt áldozati adományokat, aludt, dohányzott, majd ismét

aludt, „mert — mint a hogy Peroo mondta — igen nagyon szent ember ő kegyelme. Nem bántja az, hogy eszik-e az ember ökörhust, nem-e, a mi nagyon okos dolog, mert hát ki Sivát, ki Kharvast imádja ezen a földön; de már a tengerhajós társaság hajóin pontosan engedelmeskedünk a *burra malnon* (első hajómester) parancsainak épp úgy, mint a hogy ezen a hidon meg Findlayson szahibnak“.

Findlayson szahib különben épp azon napon adta ki a rendeletet a jobbpárti őrtornyot körülvevő állás szétbontására; Peroo már hozzá is látott munkásaival a gerendák és bambusZRudak szétszedéséhez és munkáját olyan pontosan végezte, mintha annak közepette nőtt volna emberré.

Findlayson trolley-jáig elhallotta a *serang* ezüsthütyölőjének hangját, csakugy, mint a szétoldozott gerendák zaját.

Peroo a torony ormán áll az ő kék *dun-garree*-jában, a mely még előző mestersége révén maradt reá s a mikor Findlayson felintett neki, hogy vigyázzon, mivel életét nem szabad olyan könnyedén kockára tenni, megragadta az utolsó bambusZRudat és ellenzöszzerűen szeme fölé tartva kezét, mint a hogy a matrözök szokták, hosszú panaszos kiáltással felelte:

— *Ham dekhta hai* (Örködöm!).

Findlayson elnevette magát, majd azonban sóhajtott egyet.

Esztendőök óta nem látott steamert és honvágY bántotta. Abban a pillanatban, a melyben trolleyja átzakatolt a torony alatt, Peroo mint

egy majom, olyan fűrgén kuszott le egy kötélre és ezt kiáltotta:

— Rendben már a dolog, szahib. A hídunk készen van, vagy legalább is kevés híján kész. Mit mond majd vajjon Gunga anyó, a mikor vasut fog fölötte átrepülni?

— Szavát nem hallatta eddig. Nem Gunga anyó az, aki valaha feltartóztatott bennünket.

— Megválasztja az mindig a maga idejét; de mégis volt azért késés miatta. Elfeledte már a szahib a tavaly őszi áradást, mikor a köves talpakat úgy elvitte a víz, hogy nem is tudtuk, nem is sejtettük, hova?

— Igaz, igaz, de ebben az órában mégis csak holmi nagy áradás tehetne bennünk kárt. A nyugati kőgátak erősen állnak helyükön.

— Gunga anyó nagy falatokkal él. Mégis elférne több kő is a gátakon. Ezt mondtam én a *sóta**) szahibának**) is (Hitchcockot értette alatta), de hát kinevetett érte.

— Nem baj, Peroo. Lesz még alkalmad rá, hogy magad építs hidat, a magad gusztusa szerint.

A laszkár vigyorgott.

— No akkor nem is ilyen hidat építek a vízbe rakott kőpillérekkel. Én a . . . a . . . függő hidakat szeretem, a mik egyik partról átrepülnek a másikra, nagy emelkedéssel. Nincsen az a víz, a mely az ilyen hidat el tudná mosni, vagy le tudná dönteni. Mikor jön el a

*) Értelem: kicsiny, ellentéte a *burra*-nak (nagy).

**) Szahib: ur,

„lord szahib“,*) hogy megnyissa a hidat?

— Három hónap múlva, majd a mikor hűvösebbre fordult már a levegő.

— Oh! Oh! Olyan ő is, mint a *burra malum*. A' míg odafenn dolgoznak, ő a hajófenekében alszik. Aztán csak előbujik, felmegy a hidra, bök egyet az ujjával és azt mondja:

— Már megint piszkot látok, mennydörgös adta *jiboonwallah!*

— Csakhogy a lord szahib nem szokta előttem a mennydörgös *jiboonwallah*t emlegetni Peroo!

— Nem is, szahib; de rá sem teszi ani lábát előbb a hidra, a míg készen nincs az egész munka. Szakasztott úgy, mint a *Nerbuda* „burra maluma“; az is azt mondta egyszer Tuticorinnak . . .

— Ejh, hagyj békén! Dolgom van.

— Hát nekem ! — felelte Peroo zavart nélkül. — Beleülhetek a kis csónakba, hogy végig evezzek a molók mentén?

— Tán a két kezeddal akarod összetartani őket? Ugy gondolom, csak elég erősek tán? !

— Nem a', szahib, nem annyiban. A tengeren, a fekete vizen, bő helyünk van rá, hogy kedvünkre járjuk a tánczot s oda se nézzünk a veszedelemnek. De itt semmi helyünk sincsen. Tessék csak megnézni: szekrénybe zártuk a folyamot, két köfal közé vetettük az ágyat.

Findlayson mosolygott a többesszámon.

— Zablát szoritottunk a szája közé és kantárt vetettünk a nyakába. Nem olyan ám

*) Az alkirály.

ez, mint a tenger, a hol a víznek van helye bőven, hogy kicsapkodjon a partra . . . Ez itt, kérem, a Gunga anyó . . . a vasravern Gunga anyó.

Hangja meghalkult kissé.

— Peroo, — mondta Findlayson, — sokszor bejártad a világot, láttál belőle többet is, mint én. Mondd meg az igazat, légy őszinte: ha kezedet a szivedre teszed, hiszel-e a te Gunga anyódban?

— Hiszem azt, amit a papunk beszél. London az London, szahib, Sydney az Sydney, Port-Darwin pedig Port Darwin. Gunga anyó is Gunga anyó és valahányszor visszakerülök hozzája, mindig imádom. Londonban *poojah-t**) tettem abban a folyóparton épült nagy templomban Isten dicsőségére, aki benne lakik . . . Hát így van . . .

Findlayson megsarkantyuzta lovát és annak a bungalownak ajtajáig vágatott, a melyben együttlakott adjutánsával. A három esztendő alatt valóságos *home-má* (otthon) lett számára az a hely. Megsült benne nem is egyszer a forró évadban, izzadt az esőben és nem egyszer rázta a hideg a durva szalmafedelel házban. Az ajtóval szemközt való fal vázlatos rajzokkal, számokkal volt telefirkálva s az a kikopott sáv, a mely köralakban vonult végig a veranda padmalyán, pontosan megmutatta, merre szokott volt egymagában sétálni.

A mérnökember napi munkaideje nem futja ki nyolcz órából s azért csizmásan és

*) Imádkoztam.

sarkantyusan szokta elkölteni Hitchcockkal a vacsorát; szivarukból füstöt eregetve hallgatták a falu zümmögését s nézték a folyam ágyából előbuvó embereket, meg a lassankint kigyuló világosságokat.

— Peroo a molókat ment megvizsgálni az ön csónakján. Két unokaöcsémet is elvitte magával s úgy állt a csónak hátulján, akár egy tengernagy — beszélte Hitchcock.

— Jól van így. Motoszkál valami a fejében. Nem azt hinné az ember, hogy az a tiz esztendő, a mit a *British India* hajóin töltött, mindörökre kivetköztette vallási elveiből?

— Így is van — felelte Hitchcock nevetve. — Csak a minap értem rajta, a mikor a theista vitába keveredett az ő otromba, vén gürü-ükkel. Peroo tagadta az imádság hatásos voltát s azt ajánlotta a gürü-nek, hogy keljen véle hajóra s éljenek át egy tengeri vihart; ott azután megmutathatná, hogy pusztá imádsággal le tudja-e csendesíteni a háborgó vizet.

— Azért csak rabolná el valaki a gürü-jét, majd meglátná, hogy vetné utána magát, akár a sebes nyíl. Csak az imént tartott jól szóval s beszélt a Szent Pál-templomról, a melyben akkor fordult meg, mikor Londonban lakott.

— Nekem azt beszélte egyszer, hogy mikor gyermekkorában, először tette lábát egy steamer gépházba, az alacsony nyomású gőzhengerhez imádkozott.

— No, no azért nem olyan buta ficzkó Peroo. Ez idő szerint tulajdon isteneinek kegyét

igyekeznek megnyerni s azt akarja kitűdni tőlük, vajjon mi a véleménye hidunkról Gunga anyónak? . . . Ki az?

Árnyék sötétítette el az ajtónyílást s egy táviratot adtak be Hitchcocknak.

— Gunga anyó bizonyára régi szokásait követi. Nem tesz semmit. Bizonyára Ralli válasza van ebben a táviratban az új szögecskekről . . . Nagy Isten!

Hitchcock iziben talpon termett.

— Mi baj? — tudakolta főnöke, azzal látvette tőle a táviratot. — No lám, imhol Gunga anyó véleménye — mondotta olvasás közben. — Nyugalom, ifju ember. Baj, baj, de nincs ok a kétségbeesésre. Lássuk csak: Muir adta föl a táviratot félórával ezelőtt: Ramagunga árad. Pésen legyenek. Hadd lám: van időnk, egy, két, tizedfél óránk addig, amig Melipur Ghout-ig ér a víz, Latodiig még hét óra, ami összevéve tizenhetedfelet teszen, azaz tizenöt órai időnk van, minekelőtte a víz hozzánk érne.

— Ördög vitte volna a Ramagunga hóolvadását! Két hónappal előbb következett el, mint várható lett volna, pedig a balparton rajta még minden anyag és szerszám. Legalább két hónappal időnek előtte jött!

— Hát megjött. India folyóvizeit huszonöt esztendeje ismerem csak s azért együgyűség volna azt hinnem, hogy most már ismerem és értem őket. Nini, hiszen még egy távirat van itt. (Findlayson felbontotta a borítékot.) Ezt meg Cockson küldte a Ganges-kanálistól.

— Erősen esik az eső. Rossz jel.

Ezt a két utolsó szót bizony meg is taka-

rithatta volna. Nos tehát, többet tudnunk nem is szükséges. A csapatokat rögtön munkába állítjuk és egész éjjel dolgoztatjuk majd, hogy kitararítsák a folyam ágyát. Ön a keleti partot vállalja magára s úgy igyekszik majd, hogy közepütt találkozzunk. Szedesen össze mindent, ami a víz mentében uszkál a hid körül, elég mindenünk uszik a vizen, számba sem véve a köves talpakat, amiknek nem szabad összezuzódniok a pilléreken. Volna még egyéb dolga is a keleti parton?

— Egy ponton forog ott veszélyben, egy ponton, emelődarustól. A másik daru a kijavított pontonon van, a huszadik pillértől a huszonharmadikig terjedő kocsutrész szögcseivel egyetemben. A pilléreket sorsukra kell hagyni.

— Helyes! Szedjen össze mindent, ami kezébe akad. Az emberek ebédidejét megtoldjuk tizenöt percczel.

A veranda közvetlen szomszédságában egy hatalmas tam-tam függött, amelynek csupán olyankor szokták hasznát venni, amikor áradás készülődött, vagy tüz tört ki a városban.

Hitehcock pihent lovat kért s már utban is volt vele, a hid kiszemelt pontja felé, amikor Findlayson rongybaburkolt végű botot kezébe fogva, hatalmas csapásokat mért a tam-tam-ra, hogy a fémkorong csak úgy rengett belé fülketítően.

Az utolsó meunydörgés el sem halt még, amikor a falu összes éjjeli tam-tamjai megszólaltak és jelezték a veszedelmet.

Elkezdi járni a kis templomok kereplőinek

zaja a dobpergés s a gongok*) lárájája, az európaiak lakta negyedben pedig a harang szólt irgalmatlanul s harsogott a kürt. A gépek, amelyek egymásután fordultak vissza a molon, egyszerre bocsátottak gőzt sipoló készülékükbe s abba nem hagyták addig, amíg a tulsó parton is meg nem hallották sipolásukat.

Majd megszólalt a nagy gong, háromszor egymásután, ami azt jelentette, hogy áradás a veszedelem, nem tüzvész; a kereplők, dobok és gőzsipok visszaverték és tovább adták a vészjelet úgy, hogy néhány percz múlva talpon volt az egész telep; az emberek fejüket vesztve, remegve, meztlábosan rohantak elő.

Mindenesetre az volt a megállapodás, hogy a gyülekezés helye veszedelem esetén a hid környéke, ahol az összegyülekezettek a további rendelkezeteket megvárni tartoznak. Emberhullámok torlódtak egymásra az alkonyatban; közben meg-megállt egy-egy ember, hogy a lábára csatolja bocskorát, vagy megkösse lecsuszni készülő ruházatát; a munkavezetők parancsokat ordítottak alantasaik felé, ezek pedig lőtottak-futottak, vagy megálltak a szerszámos fészerek előtt, hogy kapát, csákányt kerítsenek; a mozdonyok sineiken a sokadalom közé csörtettek, emberhalmok nyüzsögtek, tolongtak, döltek erre-arra, ki a cölöpöknek tartott, ki a folyam fekete ágyából igyekezett kifelé, rajokban tolongtak az emberek a pillérek s szőlőfürtté csoportosulva a daruk közül; azután egyszerre megállt mindenki, mocczanás nélkül, kiki a maga helyén.

A gong vészjelzése ekkor tudtára adta

*) A „gong“ a tam-tamhoz hasonló hangszer.

mindeneknek, hogy minden czők-mőköf, szerszámot, anyagot, mozdíthatót össze kell szedni és olyan helyre vinni, amely magasabb a víz színénél, még áradás idején is; s a fáklyák százával gyultak ki a folyómederben, a munkások pedig serényen nekikezdték az éjjeli munkának, amit el kellett végezniök akkorára, mire az áradt víztömeg leérne hozzájuk.

A három középső pillér fedélszéke, azoké a pilléreké, amelyeket keresztgerendákkal megerősített czölöpök támogattak, nem voltak még ellenállásra teljesen kész állapotban. Lehetőleg sok szögeccsel kellett őket megerősíteni, mivel az ár bizonyára elsöpri a támaszokat s a fémtömeg akkor a köormokon meg talál billenni, ha végeinél fogva meg nem erősítik őket.

Száz emelőrud feszült egyszerre az ideiglenes vasuti vonal keresztgerendái alá, amelyek súlyukkal terhelték a még el nem készült pilléreket. Részenkint emelték fel őket, majd pedig a lihegő mozdonyok kivontatták a nagy súlytömeget a partra, biztos helyre, ahol el nem érhette őket az ár.

A szerszámos fészerek egyszeriben eltűntek a földről az üvöltöző hadsereg támadásai alatt s eltűntek velük az élelmiszereket tartalmazó, egymásra hányt ládák is, el a vaspántos szekrények, el a hatalmas harapófogók, vasvágógépek, csavarkulcsok, tartalék-szivattyúk és lánczok tömegei.

Utolsónak a nagy daru maradt, mivel ő reá várt az a kötelesség, hogy az összeszedett anyagokat fölemelje a hidra.

A betontömböket, melyek a víz mélyebb

Helyein szinte fenékgig húzták le a talpak flottiláját, kiszórták, hogy megoltalmazzák velük a pilléreket; magukat az üres talpakat ezután a hid alatt állították föl, még pedig víz ellenében. Itt a hid alatt szólt legélesebben Peroo sipja, mivel a gong első csapására teljes sebességgel fordult vissza a csónak; és Peroo öreg meztelen embereivel egyetemben izzadt, verejtékezett a becsületért és a jó hírnévért, amely becsesebb az életnél is.

— Tudtam, hogy megszólal! — kiáltotta.

— Tudtam magam is jól, a telegráf éppen csak megelőzött h iradásával. Hej kutya fékomadta! Hát mi miverevaló vagyunk, tán arra, hogy ölbe rakjuk a kezünket?

Findlayson főként a talpakért aggódott.

Mac Cartney csapataival a három fedélszék kétes végét erősítgette a köpillérhez, de ha a víz megnő és akkorára dagad, hogy a talpak fölérnek a fedélszékekig, abból ezudar nagy baj támadhat.

A szűk csatornában valóságos hajóhad nyüzsgött.

— Állítsd őket az őrtorony mellvédje mögé! — kiáltotta, le felülről Peroo. — Ott holt víz lesz; fordítsd őket víz ellenébe.

— Accha!*) Tudom már. Éppen most horgonyozzuk le őket aczéllhallal. Nézzé csak a sóta szahib-ot. Az dolgozik ám keményen.

A folyam tulsó partjánál hosszan elnyúló sipszó hangzott át, — a mozdonyok messziről hangzó éleshangú sóhajtása volt — s bele-bele-

*) Helyes.

dörgött ebbe a zajba a görgő ömlő kövek hangja.

Hitchcock az utolsó perczen néhány száz kötömbbel erősítette meg a töltéseket és a gátfakat.

— A hid fittyet hány Gunga anyónak, — mondta Peroo nevetve. — Hej, de ha az anyó egyszer megszólal, övé lesz az utolsó szó.

Órák hosszan dolgoztak a meztelen munkások, kiáltozás és pokoli zürzavar közepett, a fáklyák fényében.

Meleg éjszaka volt, a hold ki sem bujt, de az égbolt azért derült; csak utóbb lepték el felhők, majd hirtelen szélroham söpört végig a folyamon.

— Mozog már! — kiáltotta Peroo, nem sokkal hajnalodás előtt. — Gunga anyó ébredzik! Hallgassátok!

A talpból kihajolva, a vízbe dugta fejét és a hab sóhajtva törött meg a kis akadályon. Egy kis hullám száraz zajt okozva csapódott az egyik pillérhez.

— Hat órával előbb jön, mint számítottam — mondta Findlayson dühösen törülve meg homlokát. — Már most semmire sem számíthatunk. Jobb is, ha takarodót fuvunk s az embereket kiszállítjuk a mederből.

A nagy gong ismét megkondult s másodszor is engedelmesen rohant elő szavára a meztlábasok tömege; a szerszámok zaja elnémult.

A csöndességben az emberek jól hallották a fővényt ellepő víz csobogását.

Egymás után jelentették hangos kiáltással a munkavezetők Findlaysonnak, aki az őrto-

rony lábánál állt, hogy a rájuk bízott rész a folyammedernek tiszta, mindent eltakarítottak belőle; mikor az utolsó kiáltás is elhangzott, Findlayson nagy léptekkel indult a hídnak, egészen addig, ahol a végleges vasuti síneket tartó vaslemezeket az ideiglenes deszkapadló váltotta föl, mely a hid három középső pillérét összekötötte.

Szemközt találkozott ezen a ponton Hitchcockkal.

— Elkészült mindennel? — kérdezte Findlayson.

A rácsos hidkarban a suttogás is visszhangot vert.

— El mindennel s a keleti csatorna vize már dagad. Számításainkban teljesen csalódtunk. Mikor ér le az ár?

— Lehetetlen megmondani. Teljes sebességével közeledik. Nézze csak!

Findlayson a deszkapadlóra mutatott, a melyen állt. A réseken át jól hallhatták, hogy a mederben a fővény, amely kiszikkadt és bemocskolódott a több hónapi munka során, pattogó és sipoló hangokat adott.

— Mi a parancs? — tudakolta Hitchcock.

— Vészjelt adni, megszámolni az embereket, — sarkon fordulni — és imádkozni a hidért. Azt hiszem, ennél többet nem tehetünk. Isten vele, ne kockáztassa életét azzal, hogy a víz sodrával uszó holmikat kihalászsza.

— Eszemen leszek és óvatos, mint ön!... Szerelmes Isten, hogy dagad a víz! És hogy teljes legyen a mérték, még az eső is megered!

Findlayson ugyanazon az uton, amelyen

jött, visszament a partra s előre fuszkolta Mac Cartney csapatának utolsóit.

A csapatok elszéledtek a kövel kirakott partok mentén, oda se nézve a hajnali hideg esőnek, úgy várták az áradást.

Éppen csak Peroo tartotta együtt embereit az őrtorony mögött, ahol a vaskábelekkel és lánczokkal orruknál és faruknál fogva lehorgonyzott talpak állomásoztak.

Átható jajkiáltás futott végig a parton s a jajgatás üvöltéssel végződött, meglepődéssel és rémülettel teli orditássá; a folyó felülete a két part kötöltései között végig megfehéredett s a messzeségben a molók eltűntek a tajtékban.

Gunga anyó egyszerre végig mosta a partokat s egy csokoládészinű vízfal előre jelezte érkezését.

Éles, csillogó hang hallatszott ki a víz harsogásából is: a fedélszékek jajszava volt ez, amelyek lecsusztak a támasztékaikról; közben a hullámok elragadozván a keresztgerendát támasztó czölöpöket, a hid vas-hasa alatt üresség támadt.

Jól hallható volt, amint a talpak nyögtek és sóhajtoztak a forgókban, amik a pillérek körül támadtak, csonka árboczuk egyre magasabbra emelkedett fel a fakószínű égbolt felé.

- Minekelötte ezek közé a falak közé szoritották, tudtuk, mi mindenre képes. Most hogy így a nyakára csavarták a hurkot, a jó Isten, ha tudja, mit lesz mivelendő! — mondotta Peroo, aki a viznek dühös forgatagát nézte az őrtorony lábánál.

- Tyuhaj! Hát dolgozz vén szatyor!

Sem apád, sem anyád! Így dolgozik az asszony-nép, amikor arra kerül a sor.

Gunga anyó azonban nem volt hajlandó Peroo kívánsága szerint dolgozni.

Az első rohamra nem következett újabb vízfal; a folyam egyszerre fölemelkedett, mint a felágaskodó kigyó s rőfögve, csapkodva ömlött végig a töltéseken, s akkora erővel ostromolta meg hátulról a pilléreket, hogy Findlayson ösztönszerűleg műve ellenálló erejének fokát kezdte agyában számíthatni.

Mikor kivilágosodott, a telep népe szájtátva bámulta a csodát.

— Ha meggondolja az ember, hogy még az éjjel olyan volt, mintha város volna a folyó ágyában! — kiáltoztak a munkások egymás felé fordulva s össze-vissza. — No hát nézd meg csak most!

És megint csak meresztették szemüket a vízre és bámészkodtak, nézték a zuhogó habokat, amelyek most már a pillérek tetejét nyaldosták.

A folyam tulsó partját fátyolba takarta az eső, melytől a hid tulsó vége nem látszott; csak a forgók és hullámtörések mutatták a kögát helyét és a folyam, hogy egyszer kiszabadult szük börtönéből, széjjeláradt, mint a tenger.

A hullámok hátán szédületes gyorsan usztak le ekkor az emberi és állati holttestek össze-vissza s időközönként egy-egy szalmatető jelent meg, amely azután pozdorjává zuzódott az egyik pilléren.

— A fáját! hatalmas egy áradás! — mondta Peroo.

És Findlayson némán jelezte, hogy igaz.

De beérte ennyivel s nem kívánczozott nagyobb áradás után. Ennek a megpróbáltatásnak még csak ellentál a hidja, de nem sokáig; és ha ezer közül egy eshetőség szól amellett, hogy az alapozásban hiba esett, Gunga anyó menthetetlenül elmossa becsületét a tengerbe.

A legrosszabb az volt, hogy nem akadt semmi tennivalója, hogy nyugodtan kellett megvárnia a dolgok fejlődését.

Findlayson tehát állt nyugodtan kaucsuköpenyében, mignem kalapja péppé mállott a fején és czipője bokán elmerült a sárban.

Számon nem tartva az elmúlt időt, mert a folyam az órákat is csak úgy nyeldeste, Findlayson végig-végigjárta a töltést, hallgatta át-ázva-fázva, kiéhezve a talpak kinlódását lánczai-kon, a pilléreket megtörő víz dördüléseit s a száz egyéb fajta zajt, amely az áradás nagy hangzürzavarjába bele szokott vegyülni.

Egy csuronviz szolga ételt hozott neki, de Findlayson nem tudott enni; majd úgy tetszett neki, mintha mozdony-fütttyöt hallana a tulsó parton s erre elmosolyodott.

A hid katasztrófája bizonyára mélységesen leverné adjutánsát, de hát Hitchcock fiatal ember, életének nagy műve még megtervezésre vár. Holott Findlaysonnak mindenét megsemmisitené az ilyen csapás. — meg mindazt, amiért élni érdemes.

A hivatásbeliek, a kartársak azt mondanák . . . és eszébe jutott ekkor, mit mondott

Volt ő maga szánó, résztvevő hangon, mikor a lockharti vizgyűjtő-medenczében résztámadt s a nagy alkotás téglaroncsesá lett, amelyet beiszapolta a sár — és mit mondott, amikor Lockhart, ez az erős, virágját élő ember összetört szívvél belehalt műve bukásába.

Visszaemlékezett rá, milyen szavakkal ítélte ő maga, mikor a nagy tengeri ciklon elpusztította a sumaoi hidat és jól emlékezett egyszerre, milyen arczkifejezéssel járt a katasztrófa után három héttel a szegény Hartopp.

Az ő hidja kétszer akkora, mint Hartoppé, azután a Findlayson-féle szögecsesel készült s a hidfők is új találmányuak, Findlayson-szögecsesel vannak megerősítve.

Az ő esetében sem érv, sem mentegődzés nem érne semmit. A kormány talán csak meghallgatná még, de a hozzáértők, a szakmabeliek a hidja szerint itélnék meg, a szerint, hogy áll-e a hidja, vagy beomlott.

Agyában végigment számításain, végig lemezről-lemezre, tégláról-téglára, pillérről-pillérre, vastartóról-vastartóra, összehasonlítgatva, becsülgetve és számolva újra meg újra, hátha hibát követett el valamerre; és a hosszú órák során, miközben egész számsorok kóvályogtak a fejében, kóvályogtak, tánczot jártak és keringtek, gyakran érzett olyant, hogy jéghideg félelem nyilallik a szívébe.

Annyi bizonyos, hogy az ő számadásában hiba nincsen; de ki ismerhetné Gunga anyó számadásait?

Mikor ő össze-vissza forgatja a számokat és szoroz, összead, kivon, meg eloszt, a folyam

talán éppen lyukat és valamelyik nyolezvan láb mélységig menő pillére alatt, melyek az ő hirtvének hordozói.

Megint egy szolga zavarta meg, aki ételt hozott; de Findlaysonnak csupán az ajka volt száraz, azért csupán inni tudott, azzal visszatért mindjárt számaihoz.

És a folyam egyre dagadt. Peroo egy takaró alá bujva s lába elé kuporodva, hol a gazdája arcát nézte, hol a vizet mustrálta, de nem szólt egyet sem.

Végre azonban fölkelte a laszkár és a falu felé indult, minekelőtte egy embert állított előbb a csónak őrzésére.

Nemsokára vissza is került, a legtiszteletlenebb módon lökdösve előre a hitebeliek papját, egy pohos öregembert, akinek szürke szakálla épp úgy lobogott a szélben, mint ázott, rongyos köpenye a vállán. Soha ilyen szánalmas *gürü-t*

— Mire való a sok áldozat, a kis petroleum-lámpások, meg az érett buza, — kiáltotta Peroo, — ha csak annyi az, ami töled telik, hogy a sárban tudsz ragadni? Rég ideje, hogy elégedett és jóakaratu istenekkel van dolgod. Most, hogy dühösek, beszélj velük!

— Micsoda a hitvány emberfia az istenek dühe előtt! — nyögte a pap s elfordította fejét a vad szélroham elől. — Hadd megyek a templomba, majd ott imádkozom.

— *Itt* imádkozzál, vén disznó, te! Persze, sós hal, szárított hagyma, meg curry kell, mindig jél esik, de cserébe nem adsz érte semmit. Könnyöögj hangos szóval! Mondd meg Gunga

anyónak, hogy elég volt. Kérd, hogy éjjelre legyen csöndes. Imádkozni nem tudok, de én hajón szolgáltam s mikor az emberek nem engedelmeskedtek parancsomnak . . .

Egy vaskábel szakadt el s a sző kivágta a partra, a mire a pap eserben hagyva tanítványát visszaszökött a faluba.

— Hizott disznó! — dühöngött Peroo. — Azután, hogy annyit tettiünk érte! Csak elmuljon az áradás, más *gürü*-t keresek . . . No de Findlayson szahib, sötétedik, esteledik, s tegnap óta egy falat sem volt a szájában. Térjen eszére, szahib. Nincs az az ember, a ki üres hassal virrasztani vagy sokáig gondolkodni tudna. Feküdjék le, szahib. A folyam tegyen, amit akar.

— A hid az enyém; el nem hagyhatom.

— Tán a két karóddal akarod megtartani? — mondta Peroo nevelve; — amíg a viz meg nem dagadt, én is nyugtalan voltam a talpak meg a gátak miatt. De most az istenek kezében vagyunk már. A szahib sem eszik, sem alszik? Akkor hát vegyen legalább obból. Fölér ez a hussal is, a legjobb toddyval is egyidőben és megöli a fáradságot, meg ám a lázat is, ami az esőre következik. Én sem ettem még ma egyebet.

Átázott övéből elővett egy kis önszeneczet, Findlayson kezébe nyomta és így szólt:

— Soh'se tartson semmitől. Csak ópium van benne, tiszta malwai ópium.

Findlayson a tenyerére szórt kettőt vagy hármat a sötétbarna labdaesok közül s alig tudva, mit mivel, lenyelte őket.

Akármi lesz is, az ópium megvédi majd a láztól, — a láztól, amely a sárból, iszapból felszállva, már is reá támadt, — s volt alkalma meggyőződni, micsoda munkára képes az őszi ködök kábitó levegőjében Peroo, az ónszelence tartalmának hatása alatt.

Peroo bólintott egyet.

A szeme csillogott.

— Nemsokára . . . nemsokára meglátja majd a szahib, milyen új gondolatai támadnak, Én is . . .

Beledugta ujját a becses tartalmu szelencébe, rányomta fejére kalapját, azzal lekuporodott, hogy a csónakot nézze.

Sokkal sötétebb volt azonban, semhogy bár az első pilléren túl is láthatott volna s az éjszaka mintha megfokozta volna a folyam erejét.

Findlayson mellére csüggesztve állát, mélyen elgondolkozva állt. Az egyik pilléren — a hatodikon — maradt még egy tisztázatlan pontja, amelyet teljesen meg nem világított még.

A számok azonban nem akartak éles körvonaluan kirajzolódni szemében, hanem egyenkint és rengeteg időközök múlva jelentkeztek.

Egyszerre teli és diadalmas hang ütötte meg fülét, a tuba legmélyebb hangjához hasonlatos hang, amely megboszorkányozta s a melyre — úgy tetszett most neki - órák óta várt agya.

Majd Peroo rázta meg könyökénél fogva és kiáltozott a fülébe valamit, holmi elszakadt aczélkötélről meg elszabadult talpokról. Findlayson látta, hogy nyílik meg a kis hajóhid s

az elszakadt húzalkötelek elnyúló hajkiáltása közben hogy terülnek szét a talpak legyező alakban.

— Egy uszó fa ment nekik, most mind elszabadult. A főkötél engedett. Mit tegyünk, szahib?

A villám gyorsaságával merült föl Findlayson agyában egy végtelen bonyolult terv. Láttá a talpakat, a mint kötéllel egymáshoz fűzve czikkázó vonalban igyekeztek előre. A kisebb kötelek közül kivált a főkötél. Nagyon jól látta. Feltétlenül és matematikailag bizonyos volt benne: ha ezt a kötelet megragadhatná, az egész összezavarodott flottilla rendbe soraköznék az őrtorony mögötti holt vízben.

De miért kapaszkodik Peroo olyan kétségbeesetten az övébe, a miközben lebocsátkoznak a part felé?

El kellett tolnia a laszkárt, szeliden, harag nélkül, mert meg kellett menteni a talpakat, sőt annál is többet; meg kellett mutatni, alapjában véve milyen könnyű az oly nehéznek és megoldhatatlannak látszó feladat.

És ekkor — de a dolog legkevésbé sem látszott fontosnak — egy vashuzalból sodort kábel horzsolta ujjait, a mitől olyan érzése támadt mintha megégette volna valami; a magas part eltűnt a parttal lassan elmúltak a problémák tényezői is mind.

Findlayson az erős sötétségben egy csónakban ült, amely forgott, mint a bugó esiga. Peroo pedig talpon állt mellette.

— El is feledtem, — mondta halkán a laszkár, — hogy ez olyan embernek, aki meg-

nem szokta és éhómra eszi az ópiumot, rosszabb ez a szer a legerősebb bornál. Aki a Gunga kebelén hal meg, az istenekhez tér. De nekem semmi kedvem, hogy akkora uraságok elé kerüljek. Tud-e a szahib uszni?

— Mi szükség reája? Tud repülni . . . repülni olyan sebesen, mint a szél — felelte egy kaczagó hang.

— A szahib megbolondult! — dörmögte Peroo. — Ha meggondolom, hogy úgy lökött félre, mint holmi tehéntrágyát! Észre sem veszi, úgy hal meg. A csónak egy óránál tovább fönn nem tartja magát, azt is csak úgy, ha neki nem megy semminek. Rossz dolog is józan szemmel nézni a halálba.

Ismét belenyult az ónszelenczébe, lekuporodott a forgó csónak fenekébe s belémeresztette szemét a ködön át a semmibe, amely a ködön túl következett.

Mély bágyadtság öntötte el Findlayson, a művezető mérnököt, akinek kötelessége tiltotta, hogy elmozduljon hidja mellől.

A nehéz esőcseppek csengő-bongó koppánással hullottak reá s szemhéjára ránehezedett az időtlen idők egész sulya. Tökéletesnek és teljesnek érezte biztosságát, mert a víz olyan szilárd halmazállapotú volt, hogy akár gyalogszerrel járhatott volna rajta az ember s a ki megvetette volna rajta a lábát, hogy ki ne lendüljön a sulyegyenből — mivel ez volt a dologban a lényeges — sebesen és fáradság nélkül a partnak vitte volna a víz.

Akadtt azonban ennél különb terve. A léleknek csak az akarat megfeszítésére volt szük-

sége, hogy kivesse a festet a partra, mint a hogy a szél felkap egy papirosszeletet, hogy partra sodorja. Tegyük föl, — a csónak szédületesen kerül a testnek. Vajjon felkapná-e, mint a játéksárkányt a levetné-e azután a messze sivatagba, vagy kormánytalanul repülne vele az örökkévalóságban?

Findlayson belekapaszkodott a csónak párkányába, hogy annál fogva biztosan megülhessen, mert úgy tetszett neki, hogy a repülés mindjárt megkezdődik, pedig el sem készült még a terveivel.

Az ópium erősebben hat a fehér emberre, mint a feketére. Peroo az eseményekkel szemben mindössze közömbösséget és lemondást érzett.

— Nem soká tarthatja fönn magát a talp, — dünnyögte. — Az eresztékei engednek is már. Még ha evezős ladik volna, ki tudnék mászni vele; de az ilyen lyukas teknővel, mit csináljon az ember? Findlayson szahib, merülünk.

— *Accha**) Megyek már. Gyere te is.

Findlayson gondolatban elszabadult már a talpról és körben keringett a levegőben, helyet keresve, a hova letenné lábát. A teste — valóssággal üvöltött bamba tehetetlensége miatt — a csónak hátulján maradt, térdig a vízbe merülve.

— Milyen nevetséges dolog! — gondolta: — ez a tehetetlen tömeg Findlayson mérnök, a kashii hid építője. A szegény flótás mindjárt beleful a vízbe. Belefuladni ilyen közel a

*) Helyes.

parthoz! Én bizony szárazon vagyok már. Mért nem követ ő is?

Mélységes utálattal vette észre, hogy a lélek egybe van nőve a testtel, s hogy a test éppen elmerülni készül és fulladozik a mély vízben. A szenvedés, ami ebből a tapasztalásból származott, kegyetlen volt, de szükséges a küzdelemre és a test megmentésére. Kétségbeesetten kapaszkodott a nedves homokba és csodálatosakat bukfenchezett, mint a hogy álmában szokott az ember, mikor azt álmodja, hogy forró vízből kapdossa a lábát; végre azonban sikerült kiszabadítania magát a folyam öleléséből s ingadozva lépett egyet-kettőt, aztán elbukott a nedves földön.

— Még nem kellettünk — kiáltotta fülébe Peroo. — Az istenek az egyszer megoltalmaztak.

A laszkár óvatosan emelgette lábát, amely minduntalan meg-megbotlott az elszáradt fagyókerekben és tönkökben.

— Valami indigó-szigeten volnánk, — folytatta. — Embert itt ugyan nem találunk; csak jól vigyázzon, szahib; az árvíz száz mértföldnyi területben kihajtja rejtekeiből a kigyókat. No, hál'istennek, csakhogy villámlott egyet. Most már látunk; de csak óvatosan lépegessen azért.

Findlayson messze, magasan fölötte járt a kigyóktól való félelmének, vagy bármely tisztán emberi izgalomnak is.

Látása, miután kitörülte szeméből a vizet rendkívül tisztára vált: úgy tetszett neki.

mintha gígaszi léptekkel, egész világokat át-
hidáló léptekkel tapodná a fővényt.

Valamerre az idők éjszakájában épített
volt egy hidat — csillogó tengerek végtelen te-
rületén egy hidat — ám az özönviz elsöpörte
művét s nem hagyott meg egyebet, mint ezt a
szigetet, Findlayson és társa számára, akik egy-
maguk éltek még az emberi faj képviselői kö-
zül.

A szakadatlan villámlás, a cikkszázó és ké-
kes fényű villámok fényében lehetséges volt
végignézni a kis szigeten, melyet a víz hordott
össze: nem volt azon egyéb egy számártövis-
bokornál, meg egy bambusz cserjénél, amely
hajladozott, rengett a szélben, végre pedig egy
szürke és odvas fűzfánál, amely egy kis hindu-
szentélyre vetett árnyékot, egy kidőlt-bedőlt
vörös épületecskére.

A szent férfit, akinek a nyári tartózkodó
helye volt, rég cserben hagyhatta nyaralóját s
az időjárás viszontagságai a piros festékekkel falra
mázolt istenképeket is pocskká mosták.

A két menekült elnehezedett lábbal és
szemhéjjal botorkált a téglából rakott tüzhely
hamurakásába s végre levetette magát a gallyak
oltalmában a földre; köröttük versenyt ordított
az eső a folyamammal.

Az indigó gyökerei ropogtak és istálló-
szaggal telt meg a levegő; egy víztől csepegő
nagy bramén bika esörtetett a szentély felé. A
villám fényében látható lett ágyéka táján Siva
jele, a szigony; az állat bután közeledett, szeme
foszforos fényben égett, mint a szarvas szeme.

homloka ázott százszorszép-füzérrel volt megkoszorúva.

Mögötte más állatok lépteit is hallatszottak, amint a megáradt folyóból partra kapaszkodtak s a bozótban átsörtettek; a két menekült jól hallotta nehéz lépteik és mély lélekzésük zaját.

— No lám, már mások is vannak itt, nemcsak mi — mondta Findlayson, a fatöncnek támasztva fejét s félig lehunyva szeme héját: kellemes érzés fogta el közben.

— Meghiszem azt — felelte vastag hangon Peroo — és nem is utolsó fajta nép.

— Ugyan micsoda szerzet? nem látom jól őket.

— Hát istenek. Kik mások is volnának? Nézzen csak oda!

— Az ám, csakugyan! persze, hogy istenek . . . istenek.

Findlayson mosolygott s feje mellére horgadt.

Peroonak teljesen igaza volt. A szörnyi áradás után ki más élhetett meg a világon, ha nemha az istenek, akik teremtték az áradás és a világot, az istenek, akikhez Peroo fajabeliek egész éjjel imádkoztak, — az istenek, akik minden ember ajkán és útján vannak?

Findlayson nem tudta már fölemelni a fejét, csak egyik ujját tudta mozgatni abban a bódult gyönyörűségben, amely elfogta, Pero pedig mosolygott és nem látta a villámlást.

A bika megállt az oltár közelében, fejét nedves földnek szögezve

Egy zöld papagály leverdeste a galllya

közt nedves szárnyáról a vizet s beleremegett a mennydörgésbe; a fa alja ezenközben megtelt mozgó állati árnyékokkal.

Nyomon követte a bikát egy fekete dámszarvas, amilyent Findlayson messzeséges földi életében álmában ha látott csak. — egy királyi dámszarvas, ébenfahátu, ezüstös hasu, fénylő agancsu.

Mellette, fejét a földnek szegezve, zöld szemével, amely olyan volt, mintha parázs égne szeme üregében, farkával csapdosva szakadatlanul a holt füvet, egy nőstény tigris lépetgett.

A bika lefeküdt az oltár mellé s egyetlen szökéssel vált ki a sötétségből egy förtelmes szürke majom, amely mint ahogyan az ember szokta, úgy ült le az összedőlt bálvány helyére; az esőcseppek csillogó drágakövekkel szegték be nyakán és vállán a szőrt.

Más árnyékok is jártak-keltek a fa mögött s volt köztük egy részeg ember is, aki lándzsával, meg egy palaczkkal hadonázott.

Nyers, durva hang szólalt meg ekkor:

— A viz apad már — mondta a hang. Óráról-órára kisebb lesz a viz és a hidjuk áll még.

— Az én hidam — mondotta Findlayson magában. — Ócska portéka lehet már az. Ugyan mit akarnak az istenek az én hidammal.

Szeme a sötétségben arrafelé meredt, a honnan a hangot hallotta.

Egy nőstény krokodilus, egy lapos orru krokodilus — a Ganges kiaménja — gázolt elő a sárból s kuszott előre egész odáig, ahol a többi

állat volt csoportosulva és dühösen lóbálta farkát jobbra-balra.

— Tulságosan szilárdra építették. Az egész éjjel nem tudtam belőle többet elvinni egy maroknyi deszkánál. A falak erősen tartanak. A tornyok nem engednek. Lánczba verték vizemet, az én folyóm nem szabad már. Oh, halhatatlan istenek, rázzátok le rólam ezt a jármot! Adjátok vissza szabad vizemet! Én vagyok, én, Gunga anyó, én szólok hozzátok. Tegyetek igazságot, ti istenek! Itélkezzetek istenek!

— No, mit mondtam? — dörmögte Peroo.
— Az istenek ülnek itt tanácsot. Most már bizonyos, hogy az egész világ odaveszett, csak mi maradtunk meg, a szahib és én.

A papagály rikácsolt és megint csapkodni kezdett a szárnyával, a tigris pedig vadul ordított.

Valamerről az árnyékból nagy ormány, meg fénylő agyarak közeledtek és tompa vizlocscsanás szakította félbe a csöndességet, amely a nagy zajra következett.

— Itt vagyunk — mondta egy komor hang — itt vagyunk mi, a hatalmasok. Egyek vagyunk csak és mégis többek. Itt van Siva atyám Indrával. Kali beszélt már, Hanuman sorjára vár.

— Kashinak ma este nincsen kotwal-ja — kiáltotta a palaczkos ember s a földre dobta lándzsáját, amire visszhangozni kezdett a sziget a kutyaugatástól. Tegyenek az istenek igazságot!

— Meg sem mocczantatok akkor, mikor a czudarak megszenteltelenítették a vizet! —

kiáltotta a nagy krokodilus. — Ujjatokat se mozdítottátok, amikor falaikkal törbe esalták, körülkerítették a folyamot. A magam erejében bizhattam csak és lám, megtörött az is — Gunga anyó ereje! — Megtörött az ő őrtornyaikkal szemben. Mit tehettem volna? Mindent megkísértem. Vége van-e most már a csapásoknak, halhatatlan hatalmak?

— Rájuk küldtem a halált; munkásaik között konyháról-konyhára terjesztettem a hólyagos nyavalyát s ők még sem hagyták abban a munkát.

(Egy hasított orru, kopottt szőrü, sántító, keresztbe fordult lábu és sebes testü számár börtörkált elő a sötétpöl.)

— Orrlyukamból fujtam rájuk a halált s ők még sem törtek meg.

Peroo szeretett volna megmozdulni, az ópium okozta fáradtság azonban a földhöz szegezte.

— Ejh! — mondta és nagyot bökött. — Siva ez a maga valóságában; Mata — a hólyagos himlő. Van-e szahibnak zsebkendője, amit az arczára terítsen?

— Nyomoruságos segítség! Egy hónapig tápláltak hullával, emberhussal, amit úgy ragadoztam el tőlük a fővénypartról, de a művük azért csak gyarapodott, nőtt. Nem emberek azok ördögök, az ördög fiai! És egymagára hagyátok Gunga anyót az ő tüzes szekereikkel szemben. Az istenek büntető karja sujtson le a hídépítőkre!

A bika kérődzött kis ideig, azután lassan szürve a szót, így felelt:

— Ha az istenek büntetése mindazokra leszakadna, akik csufot üznek a szent dolgokból, óh, anyám! de hány puszta oltár volna akkor a földön!

— De már ez még sem tréfaság — tört ki a nőstény tigris és előre lépett egyet kidugott karmu talpával. — Tudod, szahib és tudjátok ti is, halhatatlanok, tudjátok, hogy a hidépitők meggyalázták Gunga anyót. Az ilyen sértésért büntetés jár. Ám ítéljen Indra.

A szarvas meg nem mozdult, ugy felelte:

— Mennyi ideje háborítanak?

— Három esztendeje, már mint az emberek időszámítása szerint — felelte egy vadkan, amely addig a földön lapult meg.

— Gunga anyó halni készül talán, hogy olyan igen türelmetlen, hogy boszuját nem tudja türtőztetni? A mély tenger, ahova vize beleömlik, tegnap még a helyén állott s ott fog állani azon a határon túl is, melyet az emberek az idők végének hisznek. Ki mondhatja meg előre: „Holnap is állni fog még a hid?” — mondta a szarvas.

Hosszu hallgatás támadt és a vihar vilódzása közepett. a csepegő fák mögött fölkel a hold.

— Mondjátok hát ki az ítéletet, — hördült fel a folyam a vad gyűlölet hangján. — Feltártam gyalázatomat. Az ár apad. Nem bírom már tovább.

— Ami engem illet (a templomban ülő nagy majom hangja szólalt meg), nekem meg lehetösen kedvem telik abban, amit azok az emberek tesznek; kivált ha meggondolom, hogy

hajdan, mikor a világ fiatal volt még, magam is építettem egy hidat, egy nagy hidat.

— Azt mondják — dörmögte a tigris — hogy az emberek a te sereged maradékainak ivadékai, Hanuman; még kisül rád, hogy ezinkostársuk vagy . .

— Bizony úgy dolgoznak, mint a seregem dolgozott annak idején Lankában és azt hiszik, hogy munkájuk gyümölcse tartós lesz. Indra tulságos magasan lakik; de te, Siva, te tán tudsz róla, hogy a föld felületét tüzes kocsijáknak hálózataival abroncsolták meg

— Tudom ám, — felelte a bika. — Az isteneik tanították ki őket rája.

Derűltség támadt az istenek körében.

— Hogy az ő isteneik?! Ugyan, ugyan, mit tudnak az ő isteneik? Hiszen csak tegnap születtek s a szüleik teste ki sem hült még! — kiáltott fel a vadkan. — Holnap lesz az istenek halála napja.

— Oh! — szólalt meg Peroo — Gunga anyó minden szava arany. Ugyanazt mondtam én is annak a szahibnak, aki a Mombassá-n parancsolt, de ő rászólt a burra malum-ra, hogy istenkáromlás miatt verjen vasra.

— Bizonyos, azért teszik csak mindezt, hogy kedvében járjanak isteneiknek — mondta megint a bika.

— Nem egészen úgy van, — mondta az elefánt, lassan tagolva a szókat. — Az én mohazsön-jeim, meghízott uzsorásaim érdekében teszik, akik azzal tisztelnek meg minden esztendőforduláskor, hogy számadási könyvükre rárajzolják fejnek az én ábrázatomat. Ahogy a

válluk fölött elnézek, látom, hogy ami név a könyvekben van, mind olyan ember neve, aki messze vidéken lakik, — mert minden várost tüzeskocsi köt össze egymással, a pénz jön, megy s a számadásos könyvek akkora nagy halommá nőnek meg, mint — jó magam. És én, aki a jószerencse Ganeshe vagyok, megáldom népeimet.

— Megváltoztatták képét ennek a földnek, amely az enyém. Megölték régi ábrázatát és új városokat építettek, — mondá a vadkan.

— Mindössze egy maroknyi sár cserélt helyet. Ám turjon a sár a sárban, ha úgy tetszik a sárnak, — felelte az elefánt.

— De hát aztán? — kérdezte a tigris. — Látni fogják, hogy Gunga anyó nem képes megtorolni semmiféle bántalmat és elszakadnak tőle, utóbb pedig tőlünk, elpártolnak egymás után. Végtére meg majd egymagunk leszünk üres oltáraink előtt.

A részeg ember inogva fölemelkedett és indulatosan vágta szemükbe az összesereglett isteneknek:

— Kali hazudik! A hugom hazudik. Az én lándzsám a Kashi kotwal-ja is. Ő tartja számon a zarándoklataimat. Amikor eljön Bhai-ron imádásának ideje, — pedig mindig eljön — a tüzes szekerek egymás nyomán utnak indulnak és mindenikük ezer zarándokot hoz. A zarándokaim nem gyalog jönnek már, hanem keréken gördülnek, ami csak növeli dicsőségemet.

— Hallod-e, Gunga, láttam az ágyadat! Pryagnál, csak úgy feketéllett a sok zarándok-

től, — mondta előrehajolva a majom — ha a tüzes szekér nincsen, bizony nem gyültek volna olyan hamarosan és nem is lettek volna annyian, emlékezzél csak vissza.

— Mindig eljönnek hozzám — folytatta vastag hangon Bhairon. — Az én kis népem, a mezők és utak szélén éjjel-nappal imádkozik hozzám. Ki ér fel ma Bhaironnal? Mit beszéltek itt ingadozó hitről? Hiába volna-e botom a Kashi kotwal-ja? A jogarom számol mindenről és azt mondja, hogy soha annyi oltára nem volt, mint most s hogy a tüzes szekér illően szolgál engemet, az tartja ébren bennök a hitet. Bhairon vagyok . . . A szegény nép Bhaironja és mai nap első a halhatatlanok között. Megmondhatja a dárdám is

— Hallgass már no! — bödült reá a bika. — Az iskolák az enyimek és ott okos beszéd folyik; azon vitatkoznak, hogy kiokoskodják, egy vagyok-e, vagy több, népemnek kedve telik az ilyesmiben, hanem ti, ti legalább tudjátok, ki vagyok. Te is tudod, hitvesem, Kali.

— Ugy van, tudom, — felelte a tigris és meghajtotta fejét.

— Nagyobb vagyok én magánál Gungánál is. Mert hiszen tudjátok, mi indította az emberi elmét arra, hogy Gungát minden folyó legszentebbjének nevezik. Aki meghal a Gunga vizében, — hiszen ismeritek az embereknek ezt a babonaságát, — bűnhődés, elkárhozás nélkül jut el hozzánk és Gunga tudja, hogy a tüzes szekér huszával szállította el hozzá így a hiveket, akik mind erre a végre áhitoztak és Kali tudja jól, hogy legszebb ünnepnapjait akkor ül

te, mikor a tüzes szekér zarándokokat hozott. Vagy ki volt az, aki Pooree-ben*), az isten szobra alatt ezer áldozatot ölt meg egy napon és egy éjjelen s a tüzes szekeret úgy megfutamította, hogy az ország egyik végétől a másik végéig meg sem állt? Kicsoda, ha nem Kali? Amíg a tüzes szekér nem járt, nehezebb volt a munkád. A tüzes szekerek nagy szolgálatokra voltak, óh emberek irtó anyja! De a tulajdon oltáira imra térek, én, aki nem a szegény nép Bhairon-ja vagyok, hanem Siva. Az emberek jönnek-mennek, szavakat gyártanak, idegen istenekről mondanak meséket és én hallgatom őket. Egymást éri a babona népem között és az iskolákban, de én nem haragszom érte; mert mikor a szavak elhangzottak, s az emberek belefáradtak az új legendákba, végre mégis csak Sivához térnek meg.

— Igazat beszél — dünnyögte Hanuman, — visszatérnek Sivához, meg a többihez, óli anyám! Északon templomból-templomba suhanok, templomokba, ahol egy istent imádnak meg a prófétáját s nemsokára az én képem fog uralkodni a szentélyekben.

— És ennyi az egész? — kérdezte a dámszarvas, lassan megfordítva fejét. — Az az isten én vagyok s a prófétája is én.

— Igaz, atyám, — mondta Hanuman. És ha délnek megyek, én, aki legöregebb vagyok az istenek között, már amennyire az emberi tudás megállapíthatta, csak meg kell, hogy érintsem az új hit oltárait s azonnal tizenkét karunknak faragják meg annak az asszonynak kép-

*) Angol neve: Jaggernaut.

mását, akit ismerünk s akit ők Máriának hívnak.

— Ennyi az egész? bátyám? — kérdezte a tigris. — No hát az az asszony én vagyok.

— Igazad van, hugom, s ha nyugatnak megyek, a tüzes szekerek közé és számtalanféle alakban jelenek meg a hidépitőknek, az én kedvemért hitet cserélnek és ezzel is okosságuknak adják bizonyosságát. Óh, óh! Én vagyok a nagy hidépitő, persze hogy én épitem a hidakat, amelyeknek mindenike hozzánk szolgál, belénk torlik. Csillapodjál azért Gunga. Sem ezeknek az embereknek, sem azoknak, akik utánuk következnek még. nincs eszükben hogy gunyoljanak téged. ,

— Egymagamra vagyok hát, halhatatlan hatalmak? Kénytelen vagyok tehát elsimitani hullámaimat, félnem kell attól, hogy szét találok bontani falaikat! Indra ki fogja szárítani forrásaimat a hegyek között és kényszeríteni fog tán rá, hogy alázatosan meghunyászkodjam kögátjaik között? Odajutok, hogy a fővénybe kell sülyednem, nehezebb meg találim sérteni azt a fajzatot?

— És ennyi nagy hüho mindössze amiatt a nyomoruságos vasgerenda miatt, amin a tüzes szekér fog majd végigszágulni. Gunga anyó igazán mondom, még mindig fiatal! — szólal meg Ganesh, az elefánt. — Nincsen az a gyereklaki gyerekesebben beszélt velem. Ám turjon a sár a sárban, minekelőtte ismét sárrá lesz. Én csak azt tudom, hogy hiveim meggazdagodnak és magasztalnak érte engemet. Siva azt mondta hogy az iskolák tanítói nem felejtene; Bha

ron elégedett a szegény néppel, Hanuman pedig nevet.

— Nevetek hát! — mondta a majom. — Az én oltárainnak száma semmi Ganesh, vagy Bhairon oltáraiéhoz képest, de tüzes szekereik új imádókat szállítanak hozzám a Fekete-vizen túlról — olyan embereket, akik a munkát tisztelik istenüknek. Eléjük megyek, jeleket mutatgatok nekik és ők követik Hanumant.

— Miért nem jársz kezemre művemben? — mondta a folyam. — Építs töltést hajjaimon keresztül és áraszd el hidjukat vízzel. Lan-kárnál hajdan megmutattad, mit tudsz! Óh Hanuman. Hajolj le és emeld föl hát ágymat.

-- Aki életet ad, el is veheti az életet.

(A majom sovány ujjainak hegyével a sarat vakargatta.)

— Mit érnék ekkora mézszárlással? Halomra pusztulnának.

Ebben a pillanatban valami szerelmi dalnak az ütemei hangzottak fel a vizen, azé a szerelmi dalé, melyet a fiatal emberek szoktak énekelni, amikor tavaszutón, forró délben kinn legeltetik nyájukat a réten.

A papagály nagyot rikkantott örömében, fejét szárnya közé vágta s ide-oda himbálódzott, amiközben az ének szólt; s egy fényes körben, amely olyan fehér volt, mint a hold világa, ott állott délezegeten Gopisz kedveltje, a fiatal pásztor, az, akit a szüzek álmukban szólongatnak s az anyák hívna, mikor gyermekük születik, — ott állott Krishna, az imádott.

Behajlott, hogy visszavesse átmedvesedett

hosszu haját s a papagály azonközben rászállt a vállára.

— Persze táncolni, énekelni, — énekelni, táncolni . . . — dohogta Bhairon — nem esuda, ha későn érkezel a tanácskozássra öcsém.

— Hát aztán? mondta Krishna nevetve és hetykén hátravetette fejét. Mit tudtok ti nélkülem, meg Karma nélkül. (Megsimogatta a papagály tollazatát s még erősebben nevetett.) Aztán min töritek a fejetekeket? Gunga anyó dörögését hallottam a sötétben, azért keltem föl s jöttem ide, mert aludtam már egy jó meleg kunyhóban. De hát Karmával mit miveltetek, hogy olyan nagyon átázott s hogy olyan rég ideje hallgat? És Gunga anyó is mi járatban van erre? Tán tele az ég, hogy lejöttök ide a sárban csatangolni, akár az állatok. Mi bajuk, mondsza Karma?

— Gunga boszut, halált kiált a hidépítőkre, Kali meg támogatja. Biztatja Hanumant, hogy szakítsa el a hidat, hogy dicsősége újra fényességbe boruljon — rikácsolta a papagáj. — Vártalak, tudtam, hogy el fogsz jönni, óh, uram!

— És a halhatatlanok hallgattak? Gunga és a büntetések anyja befogták talán a szájukat? Senki szót nem emelt az én népem érdekében?

— Senki, azaz, hogy — felelte Ganesh és restelkedve emelgette a lábait — azt mondtam: A sár mulat mire való volna szétgázolni érte?

— Nem tagadom, -- mondta Hanuman

— Kedvem telt benne, ahogy munkában látfam őket.

— Bántam is én Gunga haragját! — mondta a bika.

— A szegény emberek Bhaironja vagyok és imhol a dárdám. Én szót emeltem a szegény nép érdekében.

— Te szót emeltél?

A fiatal isten szeme megcsillant.

— Nem én vagyok-e nekik az istenek el-seje? — felelte Bhairon szégyenkezés nélkül.

— A szegény nép érdekében kijelentettem . . . sok okos dolgot jelentettem ki csak elfelejtettem már, mit . . . de imhol a dárdám . . .

Krishna türelmetlenül fordult el tőle, megpillantotta lába előtt a krokodilust, letérdelt melléje és hideg, érdes nyaka köré öltötte karját.

— Anyó — mondta szeliden — térj vissza folyódba. A dolog nem reád tartozik. Ugyan mi kárt tehetnének tisztességedben és becsületben azok az élő porszemek! Te fiatalítottad meg földjeiket évről-évre s a te árad adja erejüket. A dolog vége mégis csak az lesz, hogy visszatérnek hozzád. Mi szükség volna most le-sujtani reájuk. Légy könyörületes, anyó, ha elfordultak, nem sok időre tették.

— Ha ugyan nem sok időre tették — kezdte a szót a krokodilus.

— Csak nem képzeled, hogy istenek tán? — felelte Krishna nevetve s belenézve a folyam fénytelen szemébe. — Légy nyugodt s egészen bizonyos, nem sok időre tették. A halhatatlanok meghallgatták kérésedet. nemsokára igazságot

tesznek. Eredj hát most anyó, térj vissza hálámaid közé. Emberek, állatok boritják vizedet . . . a partok bedőlnek . . . a falvak összedőlnek s mindennek te vagy az oka.

— De a hid . . . a hid még mindig áll.

A krokodilus dörögve tünt el a bozótban.

Krishna felállott.

— Vége mindennek! — mondta kelletlenül a tigris. — Nincsen már igazságérzet a halhatatlanokban. Ugy bántál Gungával, mint ahogy a gyerekek szokás . . . tisztára nevetség. Nevetség, ha mondom és szégyen.

— A népemről van szó, az én népemről — amely annak a falunak pálmalevél-tetejű házaiban aluszik, — a fiatal lányokról és fiatal leányokról, akik egymásnak énekelnek a sötétben, — a gyermekről, aki ma születik, — arról, aki az éjjel fogant meg — mondta Krishna. — És ha kívánságtok betelnék is, mi hasznotok volna belőle? Akiket ma elpusztítottatok, holnap már ismét folytatnák művöket. Igen bizony ha tövig lebontanók is a hidat, ők belefognának újra. Figyelj reám! Bhairon mindig részeg. Hanuman új találmányokkal gyötri hiveit.

— Dehogy gyötröm, vének már azok ahhoz, — vágott közbe nevetve a majom.

— Siva füle abban gyönyörködik amit az iskolákban fecsegnek s amit a szent emberek álmodnak; Ganeshnek egyeben sem jár az esze, mint az ő nagyhasu kalmárain; de én . . . én együtt élek azokkal, akik a népemet teszik ki, úgy élek velük, hogy bár ajándékot sohasem kérnek tőlük, mégis elhalmoznak vele.

— Értem, ragaszkodom a földhöz, — felelte a tigris.

— Az enyéme is! az öreg asszonyok rólam álmodnak, amikor ágyukban forgolódnak szendergés közben; a fiatal leányok arcukat kémlelik és lépteimet lesik, amikor korszójukkal a folyóra mennek. Együtt járok-kelek a fiatal emberekkel, akik a küszöböm előtt várnak reám, amikor leszáll az est és hívó szóval szólítom az ősz szakáluakat. Tudjátok ti azt nagyon jól, halhatatlan istenek, hogy mindannyiunk között csupán én bolygok egyesegyedül örökké a földön s amíg idelelni egy zöld kóró nő, a magas vetés között alkonyatkor két hang összesuttog, addig én nem járok gyönyörűségért az egekbe. Hiszen kétségtelen, bölcssek vagytok ti halhatatlanok, csak hogy nagyon messze éltek és elfeleditek, honnan jöttetek. Én azonban el nem felejtem. És azt mondjátok, a tüzes szekerek jól tartják hívőkkel templomaitokat? A tüzes szekerek ezerszám szállítják most az embereket azokra a helyekre, ahol ezelőtt csak tíz ember ha megfordult! Ugy van. Ami a más illeti, igazatok van.

— De holnap halottak lesznek, az ám, öcsémuram — mondta Ganesh

— Csend legyen! — szólalt meg a bika, Hanuman pedig ismét előrehajolt. — Hát holnap, drágám . . . a holnappal mit csinálsz?

— Hát, hát . . . mit tudom én azt. Egy új szót hallottam, amely szájról-szájra szállt a szegénysorsu emberek között — egy szót, amit sem ember, sem Isten föl nem ér észszel, — egy **beljóslatu** szót, — egy **kicsi kis szót, amely**

hányavetén jár a nép között (senki sem tudja, kinek a száján jött ki először): hogy rátok untak a földön, rátok untak, halhatatlan istennek, a földön.

Az istenek egy szóval, egy lélekkel rengeteg nagy hahótára fakadtak.

— Hát aztán drágánk? — kérdezték.

— És hogy eltitkolják, mennyire rátok unfak, hát eleintén — már mint az én népemnek emberei — a szokottnál bővebb áldozatot raknak oltárotokra s a szokottnál népesebb csoportokban gyűlnek templomaitok köré, Siva és te Ganesh. De ez a szó belé eszi magát a lelkekbe és végtére is kisebb tisztelettel állanak brahmánjaitok elé és soványabb áldozattal járulnak oltáraitokhoz. Legeslegvégtére pedig egyáltalán megfélemedeznek majd oltáraitokról, de arra olyan soká, olyan lassan kerül a sor, hogy senki sem tudja majd megmondani, hogyan is kezdődött az istenek elfeledése.

— Tudtam . . . tudtam! Nem ugyan-
ezt mondtam én is? de hát nem akartak rám he-
deríteni! — kiáltozta a tigris. Ölnünk kellett
volna . . . öldösnünk!

— Már most arra is késő. Eleinte kellett volna az öldöklést megkezdeni, mikor azok a tulsó partról érkezett emberek semmire sem oktatták volt még ki a mieinket. Népem most ámulva látja a jövevények kézműveit és gondolkodóba esik rajtuk. És az eszüik nem csupán az isteneiken jár. A tüzes szekereken jár az eszüik, meg azokon az egyéb dolgokon, amiket a hidépi-
ők készítettek és ha a papjaitok alamizsnára nyújtják kezüket, szüken adnak nekik, azt is

kelletlenül. Ez ugyan csak a kezdete még, egy két ember, vagy tán négy-öt van így vele . mert én, aki sűrűn járok-kelek népem között, tudom mi lakozik a szivükben.

— Hát a dolgok vége, istenek bohócza? Mi lesz a nóta vége? — kérdezte Ganesh.

— A vége az lesz, ami volt az eleje, óh sulyos fia Sivának! A láng elhal az oltárokon, az ima meg az ajkakon mindaddig, amíg ismét apró istenekké vedlettetek vissza — a jungle*) isteneivé, afféle vászon istenbábukká, fetisekké, amiket a fák törzséhez szokás szögezni, vagy a kapufélfára, szóval odajuttok, ahonnan elindulatok. Ez lesz a véged, óh Ganesh, meg a tied, óh Bhairon — csöcselék Bhaironja.

— Sok idő elmulik addig. De meg különben is nem igaz az egész.

— Annyi asszony csókolta már Krishnát . . . Azok mesélték neki ezt a sok badarságot, hogy a tulajdon szivüket vigasztalják meg véle, mert hogy ösziülni kezdett a hajuk; ő meg aztán nekiünk adja be meséit — mondotta a bika igen halkan.

— Az isteneik eljöttek ide, de mi kiforgattuk őket mivoltukból. Én a nagyasszonyukat vállaltam és tizenkét karunak faragtattam. Így forgatjuk majd ki valamennyi istenüket — mondta Hanuman.

— Az isteneik! Hiszen azok mindössze egy, kettő, hárman vannak. Nem az istenekről van szó, hanem népről. Az istenek azok, akik változnak, nem a hidépitők — jelentette ki Krishna.

— Am legyen úgy. Egy embert rávettem arra, hogy a mozdulatlan és füstölgő tüzes szekérét imádja: nem is tudta szegény, hogy én voltam az, akit imádott, tulajdon magam. Éppen csak hogy megváltoztatják majd kissé az isteneik nevét. De azért én csak olyan vezetője leszek a hidépitőknek, mint hajdan; Sivát tisztelni fogják az iskolában azok, akik gyanakodva nézik és megvetik az idegen isteneket; Ganeshnek ezután s csak úgy meglesznek a mahazsónjai, Bhaironnak pedig a számárhajcsárai, a zarándokai és játékkereskedői. Nem tesznek azok semmi egyebet, minthogy megváltoztatják az istenek nevét, már pedig ilyet értünk mi nem egyszer.

— Nyilvánvaló, csak a neveket változtatják meg, — hajtogatta Ganesh.

De mintha valami kellemetlen érzés, nyugtalanság-féle bántotta volna az isteneket.

— Ugy van: kiforgatják a neveket. De tesznek ennél egyebet is. Engem, csupán engem nem ölhetnek meg mindaddig, amig akad szüz és ifju, aki egybeölelkezik, amig az esőre tavasz következik.

— Oh istenek! — nem hiába jártam én a földet. Az én népem most még nem tudja, mit teszen; de én, aki vele és közötté élek, tisztán olvasok a szívében. Nagy királyok, megszületett már a végnek eleje. A tüzes szekerek új isteneknek nevét hordják szét és azok az új istenek nem az új név alá bujt régiek. Igyatok és egyetek mohón! Fűrösszétek meg arczotokat az oltárok füstjében, minekelőtte kihülnének az oltárok. Emészszétek meg az áldozatokat, amiket

tiszteletetekre tesznek, szóljon a czimbalom és a dob, óh égi mesterek, szóljon, zengjen, amíg himnusz és virág akad. Az emberek számítása szerint messze még a végek vége, de ami számításunk szerint ez a mai este. Amit megmondtam, megmondtam.

A fiatal isten elhallgatot és testvérei hosszsan, csöndesen nézték egymást.

— Világéletemben nem hallottam ezeket dolgokat — sugta Peroo társának fülébe. — És mégis amiközben a Goorkha géptermében a rézcsapókat suroltam, nem egyszer kérdeztem magamtól, ha csakugyan olyan nagyon, nagyon bölcsek-e a mi papjaink? . . . No de világosodik már szahib. Hajnalhasadáskor eltűnnek az istenek.

Sárga világosság ömlött el az égen s mihelyt eltűnt a sötétség, más lett a hangja a folyamnak is.

Egyszerre csak nagyot trombitált az elefánt; olyan volt az, mintha emberi tudó fújt volna harsonába.

— Ám ítéljen Indra. Mindenek atyja, beszélj! Mi igaz abból, amit most itt hallotunk? Hazudik-e Krishna? Avagy

— Hiszen magatok is tudjátok, — mondta a dámszarvas, azzal talpraállt. — Ismeritek az istenek talányát. Mihelyt Brahma fölébred álmából, eltűnik az ég, a föld, a pokol. Legyetek nyugodtak, Brahma aluszik még. Az álmok jönnek-mennek s az álmok természete változik, de Brahma egyre aluszik. Krishna a kelleténél

többet csavargott a földön; mégis szeretem, mert olyan szép mesét mondott. Az istenek megváltoznak, drágám, . . . meg ugy-e mind — csak egyetlenegyikük nem!

— Meg valóban, csak egyikük nem, az, aki a szerelmet ojtja az emberek szívébe, — mondta Krishna és felkötötte az övét. — Nem sokáig kell várnotok, hogy megtudjátok, vajjon meghalok-e.

— Igazad van, nem sok idő telik belé — ahogy mondod és megtudunk mindent. Térj vissza csak kunyhóidba, eredj csak játszani fiatalaiddal, mert Brahma alszik még. Eredjete gyermekeim! Brahma álmodik . . . s amig föl nem ébred, addig meg nem halnak az istenek.

— Hova mentek? — kérdezte a laszkár, aki félt s didergett is kissé a hidegtől.

— Isten tudja! — felelte Findlayson.

A folyam és a sziget teljes világosságban jelent most meg s a nedves földön se boeskor-nak, sem állati lábnak nem látszott nyoma.

Mindössze egy papagály rikácsolt az ágakon és rázogatta szárnyát, hogy lecsurgassa róla az esőcseppeket.

— No most talpra! Ni, hogy megmerevedtünk a hidegben. Vagy tán az ópium tenné? Tudsz-e mozdulni, szahib?

Findlayson valahogyan, de ügvgvel-bajjal felállott és megrázkódott.

A feje kavargott és kegyetlenül fájt, de

az ópium hatása megszűnt s miután homlokát egy kis pocsolya vizével felfrissítette volna, a kashii hid főmérnöke azon kezdett tanakodni, hogyan történhetett az, hogy ide vetődött, erre a szigetre, hogyan lesz lehetséges visszatérnie embereihez, legesleginkább pedig: milyen állapotban van a műve.

— Sok mindent elfeledtem, Peroo. Csak annyira emlékszem, hogy az őrtorony aljánál álltam és figyeltem az árt; de hát aztán . . . Tán az ár kapott volna el kettőnket?

— Nem a'! A talpak horgonykötele elszakadt és (minthogy a szahib az ópiumra sem emlékezett már, Peroo jónak látta, hogy vissza ne idézze emlékezetébe és a szahib meg akarta menteni őket, vagy legalább úgy látszott — mert hát sötét volt — csak annyit láttam aztán, hogy egy kötél leütötte a szahibot s belesodorta az egyik csónakba.

— Eszembe jutott, hogy mi ketten, no meg Hitchcock szahib építettük volna, hogy ugymondjam, a hidat, azért hát én is beleugrottam a csónakba, amely azután ennek a szigetnek ment neki, szétzuzódott rajt, minket pedig kivetett a partra. Mikor a csónakot az ár elragadta a parttól, nagyokat kiáltottam, azért hát Hitchcock szahib bizonyára eljön a keresőinkre. Ami a hidat illeti, sokkal több embervérrel épült az, semhogy olyan könnyen összedőlhetne.

A viharra forró napfény következett, a mely a felázott talajból felszitta az erős földszagot s a fényes világosságban az emlékezet nem talált helyet az éjszakának álmai számára.

Findlayson figyelmesen nézett víz ellenében, a mozgó víz lángoló fényességén által a hid felé; nézett, nézett, amig belefáradt, a szeme.

A Gangesen nyoma sem látszott a partnak s még kevésbé a hidnak.

— Jó messzire levetődtünk! — mondta Findlayson. — Valóságos csoda, hogy százszor bele nem fultunk a vízbe.

— Még az a legkisebbik csoda azok közül, amikben az éjjel részünk volt, mert senki sem hal meg addig, amig az ideje meg nem jött. Láttam Sydneyt, láttam Londont és még más híres nagy kikötőt (Peroo az átkozott templomromokat nézte), de még soha élő ember nem látta azt, amit mi az éjszaka.

— Mit?

— Csak nem felejtette tán még el a szahib? Vagy tán, csak mi, mi feketebőrűek látjuk az isteneket?

— Lázas voltam. (Findlayson nyugtalankodva kezdte kémlelni a folyam szemhatárát.) Ugy tetszett, mintha a sziget fenevadakkal lett volna tele s embereket is láttam volna, akik beszéltek. De nem emlékszem már jól rá. Azt hiszem, esónakkal ki lehetne most már vergődni innen.

— Oh, oh, tehát mégis igaz. „Ha Bráhna fölébred, az istenek meghalnak“. Most már tudom, mit értett rajta. Hallottam én már a gürü-től is valami ilyent, csakhogy akkor nem értettem. Most már tudom is, értem is.

— Micsodát? — kérdezte Findlayson
"élvállról,

Peroo mintha csak magának beszélne, folytatta.

— Hat, hét, tiz musszon*-ja annak, a Rewah-on voltam akkoriban, — az volt a társaság legnagyobb hajója — amikor csak nagy tufan** kerekedett egyszerre; a víz csapkodott, feketére, zöldre vált, én meg kapaszkodtam a korlátba, de a hullámoktól elállt a lélekzetem. Az istenekre gondoltam akkor — azokra, akiket az éjjel láttunk volt.

(Kíváncsian vetette föl a szemét Findlayson felé, csakhogy a fehérbőrű a megdagadt folyamot nézte.)

— Hát mondom: az istenekre, akiket az [p]iszaka láttunk volt és segítségért kiáltottam hozzájuk. És ahogy imádkoztam, le nem véve azért szemeimről a tengerről, hát egyszerre csak felcsap egy hullám és odasodor a nagy horgony lánczkarikájához; a Rewah emelkedett, egyre emelkedett, amire a víz elvonult s én csak feküdtem ott hasravágódva, belekapaszkodtam a karikába, bele mind a két kezemmel, szemem meg az örvényeket látta nyilni, csukódni. Na, gondoltam, itt a halál. Ha elbocsátod a karikát, véged neked, Peroo, belefuladsz a vízbe és bizony nem fogsz te akkor többé a konyhában rizst nyalakodni, sem a hajón, se Bombayban, se Kalkuttában, de még Londonban sem. Nem ám! „Hát honnan tudjam én azt, ha meghallgatják-e valaha imádságomat az istenek?” A

*) Hat, hét, tizszer 6 hónap tengerész időszámítás szerint a musszon-szelekről, amelvek hat-hat hónapig fújnak egy-egy irányból.

**) Typhon.

míg ezen a kérdésen rágódtam, hát uram isten, a Rewah lecsapta orrát, mint a kalapács, amikor lezuhan, ránk szakadt az egész tenger és a hullámok végigmosták a fedélzet elején fel a hidig (bukás közben jól odavágtam czombomat a szivattyuhoz), de még sem haltam meg s megláttam szemtül-szembe az isteneket. Az élőket még csak állják, de a halottakat . . . Maguk mondták. Végig is verék a güriin, csak a sa jól talányokkal a becsületes embereket. Ha sa jól talányokkal a becsületes embereket. Ha Bráhma fölébred, az istenek eltűnnek.

— Nézz csak viz ellenébe. A napfény elkápráztatott. Látsz-e arra füstöt?

Peroo ernyő módjára tartotta tenyerét szeme elé és kémlelődött.

— Ez aztán az okos ember, aki gyorsan határoz és tesz-vesz. Hitchcock szahib nem bízta magát holmi evezős csónakra. Kölesönkérte Rao szahib gözesónakját s azon jön most a keresésünkre. Mindig mondtam, hogy a hidműhelyek szolgálatára jó volna gözesónakot tartani.

A barasoni Rao birodalmának határa tegalább tíz angol mértföldnyire volt a hidtól és Findlavson is, Hitchcock is, csekély szabad idejüknek jórészt azzal töltötték, hogy billiárdoztak, vagy szarvasra vadásztak a fiatal herczeggel. A fenség, aki öt vagy hat esztendeig volt tanítványa egy sportot űző angol nevelőnek, ez idő szerint azzal foglalkozott, hogy királyi módon elherdálja azt a jövedelmet, amelyet kiskoruságának idején India kormányja összegyűjtött. Gözhajója ezüst lemezekkel be-

vont bordáival, selyem-sátrával és mahagoni-fából készült hidjaival volt legujabb játékszerre, amelyet Findlayson roppant alkalmatlannak és kellemetlennek ítélt olyankor, mikor a Rao a hid munkálatait jött rajta megtekinteni.

— Szerencsénk van, — dünnyögte Findlayson.

De meg sem mozdult, odafagyva várta a hidjáról érkező híreket.

A kékre és fehérre festett pazar hajókémény mindgyorsabban közeledett a folyón.

A hajó orrán, messzelátóval felfegyverkezve, Hitchcock állott, akinek arcza szokatlannul sápadt volt.

Peroo ekkor kiáltozni kezdett, amire a csónak a sziget felé indult viz mentében.

A Rao szahib, aki vadászruhában és héf-színű turbánjával volt, királyi kezével nyájasan intett, Hitchcock pedig nevéen szólitotta barátját. Kérdezősködésre azonban nem volt szüksége, mivel Findlayson első kérdése a hidját illette.

— Nincsen annak semmi baja! Vigyen el az ördög, ha hittem volna, hogy viszontlátom még valaha. Alaposan levitte az ár. Igen, ha mondom, egyetlen kő ki nem mozdult a helyéből; de hát ön hogyan van? Elkértem a Rao szahibtól a hajóját és ő felsége is volt olyan szives eljött velem. Ugorjon át.

— No, Findlayson, hát jól van most már mi? Csuda egy eset volt az az éjjel, párját nem tudom. A királyi palotám is uszott a vízben és tudom, oda a termése megint az országomnak.

No de most indítson el bennünket Hitchcock . . . Nem . . . nem értek a gőzgéphez. Át-
űzött? Fázik, ugy-e, Findlayson? No de van itt
harapnivaló mindenféle; jó lesz, ha iszik egyet
legelsőbb.

— Öszinte, igaz lekötelezettje vagyok,
Rao szahib. Azt hiszem, önnek köszönöm az
életemet. De hát Hitchcock hogyan . . .

— Oh! oh! Égnek volt meredve minden
hajaszála. Lóhalálában jött nyargalvást éjsza-
kának idején és kizavart Morfeusz karjaiból.
Nagyon mulattatott a dolog, Findlayson; olyan
nagyon meghatott, hogy nyomban eljöttem.

— A főpapom roppant haragszik. Sies-
sünk vissza, mister Hitchcock. Pont háromne-
gyed egy órára várnak a földalatti templomba,
ahol valami új bálványt szentelünk föl. Ha oda
nem kellene mennem, megkértem volna, hogy
töltse velem ezt a napot. Borzasztó nyög az
ilyen vallásos czeremónia. Nem igaz, Find-
layson?

Peroo, akit a társaság jól ismert, a kor-
mányrudhoz állt és ügyesen vezette a hajót az
áramlat ellenében.

De amiközben a hajót kormányozta, gon-
dolatban hatalmasakat csapkodott egy aczél-
huzalból sodort kötéllel s akinek a hátára az
ütések lezuhogtak, az senki más nem volt. mint
az ő gürü-je.

KAFIRISZTÁN KIRÁLYA

INDIAI KATONA TÖRTÉNET.

IRTA:

RUDYARD KIPLING

FORDÍTOTTA:

ELEK ARTHUR

„Testvére légy a fejedeleml-
nek, barátja a koldusnak,
ha méltó rá.”

Szép ez a jelige, csak bajos követni. Koldusnak barátja voltam én nem egyszer, de lehetetlen volt eligazodni, hogy méltó volt-e rá. Fejedelem testvére csak ezután kell, hogy legyek, jóllehet közel kerültem már olyan emberrel, aki nem sokon mult, hogy igazi király lett; sőt úgy is alakulhatott volna a dolog, hogy utódai uralkodni fognak az országon, lesz hadseregük, lesznek törvényszékeik, az adóból jövedelmük, rendőrségük, szóval mindenük, amire szükségük van. De most már félek nagyon, hogy oda az én királyom s ha koronára fáj a fogam, üthetem magam a nyomát.

A történet a nihov-ajmiri vasut mentén kezdődött.

Pénzügyi állapotomban rések jelentkeztek s ez a körülmény rávett, hogy ne második osztályon utazzam, hanem a harmadikon, az ugynevezett intermediate-n, a mi azután csakugyan átkozott egy hely.

Az intermediate-n ismeretlen fogalom a vānkos, utasai euzázsiaiak, vagy benszülöttek, a kik éjszakára nem éppen kellemes utitársak, vagy pedig csavargók, akik ugyan mulatságos alakok, csakhogy rendszerint részegek.

Az intermediate utasai nem tartoznak a vasuti vendéglők fogyasztó közönsége közé. Keszkenőbe csavarva, csajkában viszik magukkal elemózsiájukat, édességeket az indus czukorkufároktól vásárolnak s viznek az utmenti posolya vizét iszszák. Érthető ilyenformán, hogy forró napokon nem egy utas kerül le holtan az az intermediate-ról s nemcsak forró, de akár milyen napokon is megérdemlik, hogy lenézzék őket az ember.

Az én szakaszom véletlenül egész Naszi-barad-ig néptelen volt, ott egy megtermett ingujra vetkőzött ember szállott be, aki ugy töltötte el a napot, mint ahogy az intermediate utasai szokták.

Csak olyan csavargó volt ő is, mint én, éppen, hogy jobban szerette, többet is értett a whisky-hez nálam. Elmondta sorra, mit látott, mit mivelt, elbeszélte, merre járt, hol fordult meg, szólt kalandjairól, amelyekben egy kis elemózsiáért életét tette kockára.

-- Ha csupa olyan ember laknék Indiában, mint mi ketten, akik épp oly kevésbé tudják, mikor és hol lesz ebédjük, akár a hollók, nem hetven, hanem kétszázmillió volna jövedelme ennek az országnak.

Mikor ránéztem a szájára és rátekintettem állára, elhittem, amit mondott.

A politika is szóba került, de csak amolyan csavargó-politika, amely visszaját nézi a dolgoknak; beszéltünk postai állapotokról is, mert utitársam táviratot akart küldeni a legközelebbi állomásra Ajmiz-ba, ami elágazási állomás a mhow-bombay-i vonalon nyugat felé.

Társamnak 8 anna*) volt az egész vagyona, amiből éppen kifutotta az ebéd; nekem egy farasom sem volt, hiszen említettem a rést, amely pénzügyi helyzetemben jelentkezett. Utam célja azután egy pusztaság volt, ahol táviró bizonyára nem akadt, jöllehet a kinestárral érintkezésbe kellett lépnem. Ezért hát sehogy sem segíthettem rajta.

— Hiszen ráíjeshetnénk valamelyik álmásfőnökre, az azután tovább adná hitelbe a táviratot, — vélte barátom — de ránk vonnánk vele netán a figyelmét, ami pedig nem jó volna most. De, ha nem csalódom, ön visszautazik néhány nap múlva.

— Tíz nap múlva.

— Nem utazhatnék mához egy hétre? Az én dolgom ördögösen sürgetős.

— Ha éppen kell, elküldhetem a táviratát akkorára.

— Ha meggondolom, nem is jó dolog a drótra bízni. Mert nézze kérem, barátom huszonharmadikán indul Delhiből Bombay-be. Tehát huszonharmadikán megy át Ajmizen.

— De én az indus pusztaságba megyek.

— Az a jó! — mondta utitársam — Ha Jodhporeba akar jutni. Marwar-ban át kell szállania, már pedig barátom, éppen huszonnegyedikén utazik át a bombay-i vonattal Marwar-on. Akkorára csak odaérkezik? Kára nem igen lesz belőle, mert pénzt, azt ugyan nem sokat kaparint össze az ember ott Közép-Indiában, még ha mint a Backwoodsman levelezője szerepel is.

*) Csekély értékű aprópénz Kelet-Indiában.

— Próbálta-e már valaha ezt a fogást?
— kérdeztem tőle.

— Meghiszem azt! Csakhogy a fejedelmek kisütik az igazat és úgy kihordatják az embert a határra, hogy meg se késelhetjük őket, annyi idő sincs rá. No, de a barátomról akarok szólni. Meg kell, hogy tudja, mi lett velem, különben nem tud hova menni. Nagyon meghálálnám, ha Közép-Indiából idejére visszajöhetne, azt mondhatná neki a marwari állomáson, hogy: Délre ment egy hétre. Tudni fogja majd ő már mit jelent az. Csuda nagy vörös szakállu ember, nagy gavallér. Egy másodosztályu szakaszban hever majd, nyilván a csomagjai között. De ne ijedjen meg azért, bocsássa le az ablakot és csak annyit mondjon neki, hogy: Délre ment egy hétre. Úgy felpattan, majd meglátja, hogy no! Csak két nappal kell előbb hazakerülnie. Hát tegye meg, amire kérem, bárha idegen vagyok is; nyugatra utazom

— Merről jött? — kérdeztem

Ezt felelte:

— Keletről . . . Tán ha az édesanyjára gondol, meg az enyémre, átadja az üzenetemet.

Angol ember különben nem igen lágyul meg, ha az édesanyját emlegetik, de voltak rá okaim, — nemsokára ki is derül, mifélek — hogy megigérjem neki.

Azt mondta:

— Nem tréfáról van ám szó, éppen azért kérem olyan nagyon és most már bizom is benne, hogy megteszi, amire kérem. Marwarban egy másodosztályu szakasz, abban egy veresha-

33

ju ember alszik. El nem vetheti. Én kiszálló
most a legközelebbi állomáson és el nem mo-
dulok onnan, amíg barátom meg nem jön, vagy
el nem jön, vagy el nem küldi, amire szükségem
van.

— Ha ráismerek, okvetlenül átadom az
üzenetet s az édesanyja (meg az enyém kedve-
ért, még egy jó tanácssal is szolgálok. Ne men-
jen most Közép-Indiába, mint a Backwoods-
man tudósítója. Pórus járhat, mert arra ténfe-
reg mostanában csakugyan valami levelezője a
lapnak.

— Köszönöm, — mondta kurtán embe-
rem, — aztán meddig lesz ott az a lóköttő? Csak
nem pusztulhatok el éhen, mert a dolgomba
avatkozik az a másik? A degumberi rájáh-t
akartam egy kicsit megszutttyongatni az apja
özvegye miatt.

— Mért, mit mivelt az apja özvegyével?

— Méreggel étette meg, azután halálra
verte. Én fedeztem fel azt, nincs más ember, a
ki be merné tenni lábát abba az országba, hogy
pénzeljen ebből a fölfedezésből. Bizonyos, meg
akarnak majd ott is mérgezni, csak úgy, mint
Kortumnában, amikor arra volt járásom. De
hát, ugy-e, megmondja, amit izenek.

Egy kis állomáson leszállott, én pedig el-
gondolkoztam.

Sokszor hallottam olyan emberekről, akik
nagy lapok levelezőjének adva ki magukat, le-
leplezésekkel fenyegetőzve, megkopasztják a kis
államokat, de még sohasem láttam csak egyet
is közülök. Szomorú életet élnek az ilyenek és
rendszerint meglepő hirtelen halál a végük.

Az indiai kis államok csodálatos módon félnek az angol ujságoktól, félnek, hogy rávilághatnak az ő furcsa kormányzásukra és mindent megpróbálnak azért, hogy halálra pezsztessék a levelezőket, vagy holmi négyes fogatokkal kenyerezzék le.

Nem tudják szegények, hogy senki sem törődik a kis indus államok belső dolgaival, míg a zsarnokság és bűn ki nem csap határain, s a fejedelmet sem egykönnyen mérgezik, fojtják meg, vagy teszik el az utból akármi más módon. Az indus kis államoknak az a gondviseléstől kapott hivatásuk, hogy festői vidékekkel tigrissekkel és egyebekkel tartsanak jól bennünket. Megannyi sötét foltja a földnek a sok kis állam, elképzelhetetlen kegyetlenségek érik rajta egymást, egyrészt vasut szeli át, táviró hálózza be, másrészt Harun al Rasid korát éli.

Magam is leszálltam egy állomáson, elvégeztem dolgomat néhány fejedelemmel s egy hét alatt sok mindenfélén mentem át.

Hol frakk feszült rajtam, hercegekkel, politikusokkal volt beszélgetésem, kristálypohárból ittam, ezüstitányérból ettem; hol meg szabad ég alatt háltam, ettem, ami elém került, ittam a patak vizét és takaróm egy pokrócz, hálótársam a szolgám volt. Vele járt ez munkámmal.

Azután, ahogy megigérttem, a nagy indus pusztaság felé indultam a kitűzött napon és a vonat éjjel letett a marwari állomáson, ahonnan fura kis helyiérdekű vasut visz Jodhpore felé.

A delhi-bombayi-i vonat is megáll néhány perczre Marwaron. Épp abban a perczben ro-

bogott be, amikor az én vonatom s alig jutott annyi időm, hogy odarohanjak és sorra nézzem a kocsikat.

Egyetlen másodosztályu kocsija volt az egész vonatnak. Lebocsátottam az ablakot és szemem egy lángoló veres szakállra esett, amelyet állig utipokrócz takart el. Az én emberem volt; aludt mélyen; oldalba biztattam kiesit. Dörmögve nyitotta fel szemét és a lámpa fényében megláttam ábrázatát. Nagy, fényes arcza volt.

— Már megint a jegy? — kérdezte morgván.

— Nem, — feleltem — izenettel jövök; délre ment egy hétre . . . Délre ment egy hétre.

A vonat megindult, a vörös ember megdörgölte szemét.

— Délre ment egy hétre, — ismételtem.

— Ez a szemtelenség reá vall. Mondta e, hogy adjak valamit? mert nem adok.

— Nem mondott semmit — feleltem, azal leugrottam és elnéztem, hogyan tűnik el a sötétben a piros jelzőlámpák fénye.

Csunya hideg volt, a puszták felől kegyetlenül fujt a sél. Felugrottam a magam vonatára — most már nem intermediate-n utaztam — s elaludtam.

Ha a hosszú szakállu ember csak egy rupiát adott volna, érdekes emlékek teszem el vala. De így egész jutalmam a teljesített kötelesség tudata volt.

Utóbb meggyőződtem róla, hogy jó nem származhatik abból, ha két ilyen gentleman ösz-

szeáll és laptudósítónak adja ki magát; az ilyen vadászásnak Közép-India és déli Rajputának államaiban könnyen komolyra fordulhat a vége.

Nem sajnáltam tehát a fáradságot, hogy a lehető legalaposabban leírjam külsejüket oly embereknek, akiknek esetleg módjuk van, joguk van elesipésük iránt érdeklődni: utóbb megtudtam, hogy fáradságom nem hiábavaló, mert a degumberi határról visszatolonczolták a két gentlemant.

■

Azután tisztességes ember lettem, hivatalba szegődtem, ahol se király, sem egyéb esemény nem zavarta nyugalmaimat, csak egy napilap szerkesztése volt a munkám. A szerkesztőség, úgy látszik, nagyon vonzza az embereket, ami nem kis kárára van a fegyelemnek.

Példának okáért nők érkeznek a Zenaua-missziótól és azt akarják a szerkesztőtől, hogy vágjon sutba minden egyebet és írja meg rögtön a dijosztást, amelynek valami hátmögi kis faluban az imént voltak tanúi.

Belátogatnak ezredesek, akiket elkerültek az előléptetéskor; leülnek és tíz, tizenkét, huszonnégy vezérezikkre való anyagot mondanak tollba, amelyek mind azt hangsúlyozzák, hogy előléptetni csakis a szolgálati idő alapján lehet igazságosan. Jönnek aztán misszionáriusok, akik kíváncsiak, miért nincs nekik megengedve, hogy az újságírói „mi“ oltalma alatt neki mehetnének hittérítő felebarátaiknak.

Vagy tönkrejutott színész-truppok gyűl-

nek a szerkesztőségbe és magyarázzák, hogy most nem fizethetik ki a hirdetési díjakat, de mihelyt visszakerülnek Új-Zeelandból vagy Tahitiból, kamatostul törlesztik; punkah-hajtó gépek, eltörhetetlen kardok és kocsitengelyek föltalálói adják egymásnak a kilincset, zsebük tele mindenféle leírással s megmondják, mikor lehet bőven értekezni velük; tea-társaságok képviselői érkeznek és prospektusaikat a szerkesztőség révén írják meg; bál-bizottságok rendezői követelik zajongva, hogy legutóbbi mulatságukról bővebb tudósítást adjunk. Ismeretlen hölgyek suhannak be:

— Kérem, sziveskedjenek 100 női névjegyet nyomatni a nevemmel, de rögtön! — Tiszta sor, hogy ez is a szerkesztő kötelessége.

És minden korhely, kapa-kaszakerülő, a kinek valaha csak dolga akadt a Grand-Trunk Road-on, kötelességének tartja, hogy korrektornak ajánlkozzék.

És ezenközben egyre örülten csilingel a telefon csengője, királyokat ölnek, királyok halnak a kontinensen, országok bocsátkoznak egymással vitába, Gladstone ur ő kegyelmessége tüzes esőt imádkozik az angol gyarmatokon, a fekete képű kis szedőgyerekek pedig, akár a fáradt méhek, úgy zümmögik:

— Kaa—pi—haj—ha—jeh! (Kéziratot kérek.) — s a lap olyan üres, akár a Modred pajzsa.

És mégis ez az esztendőnek mulatságosabbik része.

Többi részében senki sem nyit be hozzánk és a hőmérő rovásonkint emelkedik fölfelé egész

az üveg csücsáig; a szerkesztőség annyira be van sötétítve, hogy olvasni is alig lát benne a szem; a gépek szinte vörös izzók és vagy a hegyvidéki multságokról írunk, vagy halálhírekről számolunk be.

A telefon csengője ilyenkor rémmé válik, mert oly férfiak és nőknek hozza halálhírét, a kik közeli ismerőseink voltak s a fulasztó meleg úgy terül reánk, mint valami köpenyeg.

Leülünk és ezt írjuk:

— A khudajauta-khani kerületben ismét terjedt a ragadós betegség. Ugyan már szórványosan lép csak föl s a kerületi főnökök erőlyes intézkedései folytán mindinkább gyengülőben van. Mindazonáltal mély fájdalommal adunk hirt a következő halálesetekről

Nemsokára csakugyan kitör a nyavalya és mennél kevesebb szó esik róla a lapban, annál nyugodtabb a közönség.

De az országok és királyok ezután is csak oly önzően szórakoznak, mint azelőtt és a kiadónak az a nézete, hogy a napilapnak huszonegy óránként egyszer meg kell jelennie; és a hegyvidéki emberek panaszkodva mondják mulatozás közben:

— Hogy ezt az ujságot elevenebben meg nem tudják írni. Pedig mennyi minden törté-
nik itt nálunk is.

Épp ebben a városban történt, — különösen rossz évad volt — hogy szombat éjjelen megkezdik a legfrissebb szám nyomását; szombat éjjel, ami a londoni lapok szokása szerint jóformán vasárnap reggel. És ez nagy kényelem, mert mire az ujság sajtó alá kerül, a haj-

nali levegő egy félóra alatt kilenczvenhat fokról csaknem nyolczvannégy fokra mélyeszi a hőmérőt és ebben a hidegben — el nem képzelni, milyen hideg a nyolczvannégy fokos levegő — lefekhetik a halálra fáradt ember, megelőzve a zaklató meleget.

Egy vasárnap reggel reám hárult a kedves kötelesség, hogy egész egyedül csináljam az ujságot.

Valami király, vagy udvari ember, vagy courtesane, vagy ország haldoklott, illetőleg kapott új alkotmányt, vagy tett olyat, ami a világ tulsó felén fontos eseményszámba megy és a lapot az utolsó pillanatig nem volt szabad lezárni, hogy leadhassuk a fontos kéziratot.

Sötét volt az éjszaka, mint a korom, fülledt, amilyen csak juniusi éjszaka lehet és a loo, az izzó nyugati szél orditva zugott a kiszáradt tölgyek között, azzal biztatva, hogy hatalmas esőt hoz.

Olykor egy-egy, szinte forró nagy csepp koppant le a porra, de az egész kinlódó világ tudta, hogy bolondítás az egész. A műhelyben egy csipetnyivel hűvösebb volt a levegő, mint a szerkesztőségben, én tehát a nyomdában ültem a zörgő gépek között és néztem a szinte egészen meztelen betűszedőket, akik örökké törülgették homlokukról a verejtéket és minduntalan vizet kértek.

Amire vártunk, akármilyen lett legyen is, a távirat nem érkezett meg, pedig a loo is elállt, mire az utolsó betű ki volt szedve s megakadt a fulasztó hőségben az egész kerekföld is és ujját ajkára téve várta a hirt.

Én szunnyadoztam és bőlogatva tünődtem rajta, ha áldás-e a táviró és hogy az a haldokló ember, vagy küzdelmet vivő nép tudja-e, mi csoda alkalmatlanságot okoz késedelmezésével.

A hőségen és a feszült várakozáson tul semmi okát sem tudtam az izgalomnak és mégis majd hangosat kiáltottam, mikor három óra tájt jelentették, hogy minden rendben s a gépek csupán az „indulás“ szót várják.

A kerekek zugása, kattogása törte meg ekkor a csendet.

Menni készültem, amikor két fehér ruhás ember állta el utamat. Egyikük így szólt:

— Ö az!

Mire a másik:

— Az ám!

És akkorát nevetett mind a kettő, hogy a gépek zaján áthallatszott; közben a homlokuakat szikkasztgatták.

— Láttuk amonnan, hogy erre világosság van — az árokban aludtunk ott la, ott hüvösebb — és mondom barátomnak: nyitva a szerkesztőség, hátha bemennénk és beszélénk azzal aki Degumberből visszatolonczoltatott! — mondta a kisebbik.

Az volt, akivel a mhowi vonaton találkoztam, társa pedig a marwari veres szakállas utas. Lehetetlen volt nem emlékezmem egyiknek a szemöldökére, másiknak a szakállára.

Nem volt inyemre a találkozás, mert aludni szerettem volna már, nem csavargókkal trécselni.

— Mivel szolgálhatok? — kérdeztem tőlük.

— Egy kis félóraig szeretnénk nyugodtan elbeszélgetni! — felelte a vörös szakállu. — Azaz, hogy jól esnék egy kis ital is (ne mészd úgy a szemedet, Peachey, a fogadalon még nem érvényes), de legszükségesebb a jó tanács volna. Pénzt nem kérünk. Különben még szép, hogy önhöz fordulunk, mert ugyan csunyán bánt el velünk Degumberben.

A gépteremből a szerkesztőségbe vezettetém őket, amelynek fala csupa térkép volt; a vörös szakállu ember jókedvűen dörzsölgette kezét.

— Már ez aztán beszéd! — mondotta — Éppen nekiünk való hely. És most hadd mutatom be magunkat; ez, kérem, Carnehan Peachey kollegám, jómagam pedig Dravot Dániel vagyok s ami foglalkozásunkat illeti, jobb, ha minél kevesebbet tud arról, mert üztünk mi már mindenféle mesterséget. Voltunk katonák, tengerészek, szedők, fényképirók, korrektorok, vándorlapok és a Backwoodsman levelezői, a mikor megsejtettük, hogy a lapnak képviselőre van szüksége. Carnehan is józan ember, én is az vagyok. Ha reánk néz, meggyőződhetik róla. Akkor legalább nem vág majd a szavamba. Verszünk egy szivart, én is, ő is, így ni s ahogy rágyújtunk, abból ítélhet.

A kísérlet sikerült. Embereim tökéletesen józanok voltak s azért kezet fogtam mind a kettőjükkel.

— No szép! — mondta Carnehan, a nagy bozontos szemöldökü és megtörülte bajuszát. — Most már én beszélnék egy kicsit, Dániel. Végig csavarogtuk egész Indiát, javarészt négykézláb. Voltunk fűtők, gépészek, szatócsok,

próbáltunk mi mindent és végtére abban maradtunk, hogy szük nekünk India.

Szent bizonyos, hogy a szerkesztőség szük is volt nekik. Ugy tetszett, hogy amint ott a hosszú asztalon ültek, Dravot szakállá a szoba egyik felét, Carnehan vállá a másikat tölti be.

Carnehan nem készült még el mondani-valójával:

— Félig sincsen még kiaknázva ez az ország, mert akik kormányozzák, nem szívlelik hogy hozzá nyuljon az ember. A tengerdrága időt mind kormányzásra fecsérlik; ásót föl nem emelhetsz, követ el nem rughatsz, olajat nem kerithetsz, hogy a kormány rád ne förmedne rögtön: „Maradj nyugton, hagyj minket békén kormányozni!“ Azért hát békén is hagyjuk, elmegyünk oda, ahol kevesebb az ember és ahol akad még nekünk valami. Nem vagyunk ijedős emberek, nem félünk mi semmitől, csak az italtól, arra pedig szerződést kötöttünk. Mondom, világgá megyünk, mert királyok akarunk lenni.

— Királyok ám, de a magunk földién!
— dörmögte Dravot.

— Hm, hm, - - mondtam én — soká jártak a napban, forró az éjszaka is, nem jó volna, ha aludnának egyet a tervükre? Holnap aztán megint eljöhetnek.

— Részegek sem vagyunk, napszurást sem kaptunk, — felelte Dravot — Isten tudja, mennyit aludtunk mi már erre a tervre, most könyv és térkép kéne, mert tisztában vagyunk vele már, hogy egy hely van csak, ahol két izmos ember fölvergődhetik valamire. Ugy hij-

ják, hogy Kafirisztán. Ha nem csalódom, Afghanistan jobbfelől való sarkában van, tán háromszáz mértföldnyire Pesawar-tól. Harminczkét bálványa van annak a népnek, mi leszünk a harminczharmadik. Hegyes, völgyes ország és nagyon szépek az asszonyai.

— De ezt is köti a szerződés, — szól közbe Carnehan, sem az asszony, sem ital, Dániel!

— Ennyi minden, amit Kafirisztánról tudok, no meg azt is, hogy senki sem járt még benne s hogy harcziás nép lakik ott; már pedig ahol harcziás nép akad, ott katonai tudományhoz értő ember mindig lehet király. Elmegyünk Kafirisztánba s ha összeakadunk egy királylyal, megkérjük tőle: „El akarod-e pusztítani ellenségedet?“ s arra megtanítjuk, hogyan kell hadsereget szervezni, mert ezt értjük legjobban. Akkor aztán elcsapjuk a királyt, magunk ülünk a trónjára és dinasztíát alapítunk.

Közbeszóltam:

— Ötven mértföldnyire se jutnak innen s darabokra konyozolják magukat. Hiszen Afghanistanon által visz oda az út. Csupa hegy-taraj, jégmező arra a világ és angol ember még át nem jutott rajta. Ami nép arra lakik, állat az mind és még ha el is jutnának oda, semmire sem mennének velük.

— Az bizony megesik! — mondta Carnehan. — De jobb volna, ha kicsit bolondabbaknak nézne minket. Azért jöttünk ide, hogy halljunk valamit arról az országról, olvassunk róla és végig menjünk a térképein. Csak nézzen bennünket bolondoknak, de adjon könyveket

— Azzal a könyves-szekrénynek fordult.

— Hát komolyan beszél? — kérdeztem.

— Az ám, — felelte Dravot nyájasan.

— Hadd lám a legnagyobb mappájukat, még ha üres is volna rajta Kafirisztán helye, azután jó lesz akármiféle könyv. Sokat ugyan nem tanultunk, de olvasni tudunk.

Kibontottam Indiának egy hatalmas mappáját, meg két kisebb térképet és fáradságosan levettem az Encyklopaedia Britannica N. F — K A N czimzavakat jelölő kötetét és látogatóim elmélyedtek benne.

— Ide nézz! — mutatott Dravot hüvelyk ujjával a térképre — Jagdallak-ig Peachey is, én is tudjuk az utat. Roberts seregével járunk arra Jagdallak-nál, aztán jobbra fordulunk a Laghmann-pusztaságon keresztül. Akkor a hegyek közé jutunk, ahol hideg lesz egy kicsit, — tizennégyezer láb, tizenötezer láb — de a térképről úgy látom, nem soká tart.

Leszedtem neki Wood munkáját, melyben az Oxus forrásait ismerteti. Carnehan egészen el volt merülve az Encyklopaediában.

— Kevert népség, — jegyezte meg Dravot elgondolkozva — és semmit sem érünk vele, ha tudjuk is a törzsek nevét. Mennél több a törzs, annál több a háboruszkodás és annál jobb lesz a mi dolgunk. Jagdallok-ból Ashang-ba. Hm!

— Csakhogy nyilván nagyon hozzávetőleges ez a földrajzi ismertetés, — szoltam közbe.

— Bizonyos, hogy senki sem tud arról az országról. Olvassa csak, mit mond Bellew.

— Vigye ördög Bellew-t! — felelte Car

nehan — Istentelen pogány nép az mind, Dravot, de ez a könyv azt mondja, hogy rokonainknak vallják magukat.

Vendégeim Raverty-t, Wood-ot, a fényképeket és az Encyklopaediát tanulmányozták, én pedig szivaroztam azonköben.

— Sose várjon miattunk, — biztatott Dravot udvariasan — az idő most körülbelül négy óra. Hat óra előtt elmegyünk, ha aludni akar és nem lopunk innen semmit. Sose virasszon miattunk. Jámbor bolondok volnánk, de ha holnap este elnézne a Szeráj-ba, mondanánk önnek egy istenhozzádot.

— Látom, csakugyan bolondok. Vagy visszatoloneczolják önöket a határról, vagy darabokra aprítják abban a pillanatban, mikor Afganisztánba beteszik lábukat. Pénzre, ajánló levélre van-e szükségük, a jövő hétig segíthetnek.

— Jövő hétig mi már nyakig benne leszünk a munkában — felelte Dravot.

— Nem olyan könnyű ám királynak lenni, mint ahogy látszik. Ha valamennyire elrendeztük majd királyságunkat, hiradással leszünk róla s akkor feljöhet; segít majd kormányozni.

— Bolond ember, tudna-e olyan szerződést írni, mint ez ni? — mondta Carnehan büszkén és azzal egy fél árkus zsiros papirost tartott elém, amelyre ez volt ráírva. Kuriózum volt, nyomban lemásoltam:

Szerződés, mely kötötett köztem és közted Isten nevében.

1. Együtt miveljük végig ezt a dolgot, már minthogy Kafirisztán királyai legyünk,

2. Mig evvel meg nem vagyunk, rá nem nézünk sem itálra, sem asszonyra, lett légyen az akár fekete, akár fehér, akár barna, hogy bajba ne jussunk.

3. Méltóságos és uri módon viselkedünk s ha ki melyikünk veszedelembe kerül, a másik melléje áll.

Aláírtuk te és én, máma:

Carnehan Taliaferro Peachey

Dravot Dániel.

gentlemanek.

— Az utolsó pontra nem is lett volna szükség, — jegyezte meg Carnehan szerényen elvörösödve, — de hát meg akartuk adni a módját. Hiszen ismeri a csavargó-népet, — amíg Indiából ki nem kerülünk, azok volnánk, Dani, azok volnánk mink is — és ugyan irnánk-e ilyen szerződést, ha komoly nem volna a szándékunk? Hiszen arról a kettőről mondtunk le, ami nélkül nem élet az élet.

— Már pedig nem soká fognak ennek az életnek örülni, ha le nem tesznek eszeveszett kalandjukról . . . Aztán valahogy fel ne gyujtsák a szerkesztőséget! Kilencz óra előtt pedig menjenek el — mondtam nekik.

Még csak a térképeket mustrálták egyre, amikor elváltam tőlük, feljegyzéseket firkantottak a „Szerződés“ hátára.

— De a Szerajhoz eljőjjön ám holnap!
— ez volt bucsuzó szavuk

A Kumharszen-Szeraj szögletes gyűjtőmedre az emberiségnek; itt rakodnak le és fel az északvidékről érkező tevék és emberek.

Közép-Ázsia minden népe megfordul erre csakugy, mint India legtöbb néptörzse is. Összeakadt itt a bolkhi a bokharaival, a bengáli a bombayival s ki-ki igyekszik rászedni felebarátját. Vásárolhat itt az ember ponny-lovat, türkiszt, perzsa macskát, nyeregtarsolyt, kövérfarku birkát, sőt ingyen is megkap az ember sok mindenfélét.

Ebéd után csakugyan benéztem, hogy lássam, emberök-e szavuknak barátaim, vagy tán részegen fetrengenek valamerre.

Egy apró szalagokkal feleziczomázott rongyos pap került elébem s nagy komoly ábrázattal forgatott egy papircsillagot. Nyomon követte a szolgája, aki egy kosár gyermekjátékot czipelt. Két tevé hátára rakták fel holmijukat s a szeráj népe vihogva mulatott rajtuk.

— Bolond ez a pap! — mondta egy lókupecz. — Kabulba indul, gyermekjátékot viszen az emirnek. Vagy magasra kerül, vagy megkurtul egy fejjel. Reggel került ide s azóta örökké járja a bolondját.

— Isten gondját viseli a bolondoknak! — dünnyögte egy nagy tokáju üzbég, tört hindu nyelven. — Mert hát a jövőendőbe látnak . . .

— Ki hitte volna, hogy karavánomat kifosztják majd Shinwaris-nél, csaknem a hágó előtt! — dörmögte egy rajputánai kereskedőczég utazója, akinek rakományát épp a határszélen rabolták el haramiák; szerencsétlenség.

gēn az egész bazār nagyokāt mūlatott. — Hej, pap, honnan kerülsz ide és mi járatban vagy?

— Roumból jövök — felelte a pap s megforgatta papirszalagját. — Roumból, — ezer ördög fujt rá a tengerre. Oh, tolvajok, haramiák, hazugok, Pir Khán áldása legyen a disznókon, ebeken és esküszegőkön! Ki lesz pártfogója Isten szolgájának s viszi el északra, hogy bűvös szereket áruljon az emirnek. Jó dolga leszzen annak, aki befogadja karavánjába: tevéi annak meg nem pókosodnak, gyermekei meg nem betegednek, felesége hű lesz, míg odajár. Ki segít rajtam? Pir Khán oltalmazza javait.

Azzal felhajtotta kaftánja szárnyát és tánczra kezdett a kipányvázott lovak közt.

— Husz nap mulva indul egy karaván Pesavarból Kabulba, — mondta egy eusufzaji kereskedő — azzal mennek az én tevéim is. Állj be te is abba a karavánba, hogy szerencsével járjon.

— De én most akarok menni mindjárt! — üvöltötte a pap. — Iziben elindulok szárnyas tevémen s egy nap sem telik bele, Pesavarban leszék. Hej, Hazar Mir khán! — rivallt szolgájára — kösd ki a tevéket, de hadd ülök fel előbb a magaméra.

Felült reá, azzal felém fordulva, ezt kiáltotta:

— Kisérj hát el egy kicsit, szahib, mutatok én neked olyan bűvös szerszámot, amivel Kafirisztán királya válhatik belőled.

Hirtelen világosság gyult fejemben s ryomon követtem a két tevét, míg a szerájából kiérték a szabad utra.

Ott megállott a pap.

— No, mit szólsz hozzá? — kérdezte angolul — Carnehan nem ért a nyelvükön, hát szolgálommá szegődtettem. Javából való egy szolgálga, nem hiába veszködöm én tizennégy eszten-deje ebben az országban. Jól beszéltem, ugy-e! Pesavarban hozzáragadunk egy karavánhoz, úgy megyünk Jagdallakig; ott tevéink árán szamarakat vásárolunk s azokon indulunk Kafirisztánba. Papiresillagot az emirnek! az ám! Nyuljon csak be ide a nyereg alá!

Benyultam s egy Martini-puska agyához azután másikhöz, harmadikhoz ért kezem.

— Husz darab! — jegyezte meg Dravot pökhendien. — Husz darab s a papiresigák, meg a porcellán bábuk alatt a puszkapor.

— Isten vegye irgalmába magukat, ha megfogják ezzel a holmival. A pathanoknak annyit ér egy Martini ezüstben, mint amekkora a sulya.

— Hát megérne ezerötszáz rupiát, — összekoldultuk, lopkodtuk a pénzt — annyink fekszik a két teremben. Nem hagyjuk ám, hogy lefüleljenek. Rendes karavánnal kelünk át a Khaiberen. Már ugyan ki bántana egy bolond papot?

— Szolgálhatok-e valamivel? — tudakeltam végtelenül csodálkozva.

— ~~Még nem,~~ de majd Adion valami zá-logot testvér, hogy lássuk, szívesen tesz értünk valamit! Annak idején Marwarban, tegnap a szerkesztőségben tett szolgálatot nekem. Királyságom felét önnek adom, mint a mesében szokás.

Tecsaftoltam óralánczomról egy kis mágnes-tűt s a papnak adtam.

— Isten vele! — mondta Dravot, óvatosan kezét nyujtva — Nagy időre utólszor fogom meg angol ember kezét. Rázd meg te is Carnehan! — kiáltotta, mikor a másik teve is hozzám ért.

Carnehan lehajolt és akkor összeparoláztunk.

Azután eltűntek az út porában a tevék s én csodálkozva maradtam egymagamra. Az álruhának semmi hiját sem tudtam felfedezni. A szeráji jelenet arra volt bizonyosság, hogy a benszülotteket is tökéletesen megesalta hűsége. És most már igazán nem látszott lehetetlennek, hogy Carnehan és Dravot leleplezés nélkül át tudnak majd vergődni Afganisztán határán. De a határon túl halál a sorsuk, kikerülhetetlen nyomorult halál.

Tíz nappal utóbb egy benszülotott barátom, aki pesavari hírekkel szokott jól tartani, így zárta levelét:

„Nagy mulatságot keltett erre valami bolond pap megfigyelése, aki a bokharai ~~magyar~~ készül, hogy apró bábukat varrjon nyakába, a miknek ő bűbájos erőt tulajdonít. Pesavaron ment keresztül és a Kabulnak tartó második nyári karavánhoz csatlakozott. A kereskedők szívesen látják, mert babonás létükre szent a hitök, hogy az ilyenfajta bolondok szerencséjével járnak.“

Tehát valóban átkerültek a határon!

Imádkoztam volna értük egy verset, de épp azon éjjel halt meg valami igazi király Európában és nekrológust kellett róla írnom.

A világ kereke örökké egyazon kerékvágásban forog.

Elmult a nyár, le utána a tél is, hogy megjöjjenek s azután eltűnjenek ismét.

A napilapom még egyre élt s én még mindig dolgozótársa voltam. A harmadik nyár egyik forró éjszakáján egyszer megint rendkívüli szám volt készülöben és épp oly feszült várakozással lestünk a táviratra, mely a világ tulsó feléről volt érkezendő, mint azelőtt.

A két esztendő folytán, ami elmult, meghalt néhány ember, a gépek nagyobb zajjal működtek s a szerkesztőség kertjében hosszabbra nyult föl néhány fa.

Ennyi volt az egész változás.

Átmentem a nyomdába s erre szakasztott olyan jelenet következett, mint amelyet már föntebb leírtam.

Idegeim feszültsége nagyobb volt most a kétév előttinél is, s a hőséget elviselhetetlennek éreztem.

Három órakor kiadtam a paranesszót:

— Nyomjátok a lapot! — s éppen indulóban valék, amikor egy összetört férfi csuszott székemhez.

Sarlóvá görbült, feje válla közé csuszott s úgy vonta a lábát, akár a medve!

Megkülönböztetni alig tudtam, ha lépett-e, vagy vánszorgott tán a rongyokba burkolt pityergő nyomorék. Azt kiáltotta, hogy vissza-
jött s a nevemen szólított.

— Van-e egy korty pálinkája? — kérdezte nyöszörögve. — Az Isten szent nevében adjon egy kupiczával!

Visszamentünk a szerkesztőségbe, — emberem fájdalmasakat nyögött — azzal felcsavartam a lámpát.

— Nem ismer meg? — lihegte, leroskadva egy székre s azzal a világosság felé fordította megnyult arcát, amelynek szélét fölül deres haj borította.

Alaposan szemügyre vettem; láttam én már valahol ezt a szemöldököt, amely hüvelyknyi széles fekete szalag alakjában vonul el az orr fölött, de hogy hol — meg nem tudtam volna mondani.

— Nem emlékezem! feleltem, azzal whiskeyvel kínáltam. — Mivel lehetek szolgálatára?

Felhörpintette az italt és reszketett, pedig fullasztó volt a forróság.

— Visszajöttem — ismételte vendégem — Kafirisztán királya voltam, én, meg Dravot koronás királyok voltunk. Itt főztük ki a dolgot. Az ur akkor itt ült s adott könyvet . . . Peachey vagyok, Carnehan Taliaferro Peachey . . . ön pedig szakadatlanul itt kuksolt azóta . . . Én Istenem!

Nem kissé lepett meg kijelentése és meglepődésemet nem is titkoltam.

— Igen bizony! — mondotta, rongyba burkolt lábát dörzsölgetve. — Igaz, mint a szentírás. Királyok voltunk, fejünkön a korona . . . én, meg Dravot . . . szegény Dániel, sze-

gény Dániel! . . . ha még úgy rimámkodtam is, sose vetett a szavamra.

— No még egy kortyot, — biztattam jó lélekkel, — szedje össze magát. Mondjon el elejétől végig mindent, amire csak emlékezik. Tévé mentek át a határon. Dravot örült papnak, ön szolgájának öltözött. Emlékszik rá?

— Nem ment még el az eszem, de elmegy nemsokára. Hogy ne emlékezném. Nézzen rám, különben szétszóródnak szavaim és ne szóljon egyet sem.

Előre hajolt, én pedig merően rászögeztem a szemem.

Egyik kezét az asztalra tette, a másikkal megfogta csuklóját. Görbe volt az, akár a madár ujja s a hátán egy gyémánt formájú, csipkés szélű folt piroslott.

— Ne oda nézzen . . . a szemem közé! — mondta Carnehan — Rátérek erre is, csak az Isten szerelmeért, el ne terelje figyelmemet . . . Hát elindultunk a Karavánnal s bolondoztunk egyre én, meg Dravot, hogy mulattassuk az embereket. Dravot esténként, vacsorafőzés közben, úgy megkaczagtatott bennünket . . . azután meg . . . hogy is volt azután? Igaz a' apró tüzeket raktak, a szikrák Dravot szakállának ugrottak . . . úgy kaczagtunk, majd meg haltunk bele. Apró vörös tüzeckék voltak és a Dravot nagy, vörös szakállára pattantak át . . .

Elfordította szemeit és bambán mosolygott.

— Jagdallakig mentek a karavánnal, azal, amelyik azokat a tüzeket gyűjtötte — szól-

tam közbe találomra — Jagdallakig. Ott letértek az utról s úgy igyekeztek Kafirisztánba.

— Dehogy, dehogy! Hova beszél!? Még Jagdallak előtt lefordultunk, mert azt hallottuk, hogy nem jók az utak. Nem is voltak jók azok, a mi két tevének, az enyémmnek, meg Dánielének . . . Hogy a karavántól elváltunk volna, Dravot lehányta ruháját, én is a magamét. Azt mondta, leszünk már most pogányok, mert a kafirisztániak mozelmitával szóba nem állanak. Gunyát váltottunk annak rendi-módja szerint. Soha olyan ábrázatot, a minő volt Dravot Dániel nem láttam, nem is fogok látni soha olyant. Fél szakállát lepörzsölte, vállára birgebört kerített s a kafirok módjára lenyirta haját. Le az enyémet is és aggatott rám csodátarka rongyokat, hogy pogánynak nézzon mindenki. Merő hegy volt az a vidék, tevéink a sok hegy miatt alig tudtak már lépni. Csupa magas és fekete hegy s a mikor hazakerültem mostanában, láttam, hogyan tülekednek egymással, akár a vadkecskék. Hej, temérdek a kecske Kafirisztánban. És a hegyeknek sincsen nyugtuk, akár csak a kecskéknék . . . Unostalan tülekednek, még éjszakára sem hagyják békén az embert.

— No még egy kupiczával! — biztattam külön meg-megnyomva minden egyes szót — Hát aztán mihez kezdett Dravot Dániel, meg Peachey, mikor a tevék lépni se tudtak már Kafirisztán járhatatlan utain.

— Kiki a maga módja szerint tett. Volt ott egy ember, valami Carnehan Taliaferro Peachey, Dravotnak bajtársa. Beszélnek róla?

Hát elpúszfult arra messze a kútya hidegben. Hopsza! le a hidról. Ugy kerengett, forgott a levegőben az öreg Peachey, akár a garasos papírcsillag, amivel jó vásárt lehetne csapni az emirnél. Dehogy is egy garasért . . . hármát adtunk két garasért azokból a csillagokból, ha nem tévedek. A tevék — mondom — egy pipadohányt sem értek, azért Peachey biztatta Dravot: gyerünk innen az Isten szerelmeért, a míg le nem kapják vállunkról a fejünket; azzal megölték ott a hegyek között a tevéket, mert nem volt egy falatjuk sem már, de előbb leszédtek hátukról a puskákat és löszert.

Kis idő multán két ember látszik az uton; négy öszvért hajtottak. Dravot elibük ugrik és nagyot rikolt rájuk:

— Mi az ára a négy öszvérnek?

Feleli az egyik.

— Aki vásálni tud, tud a' rabolni is! — de annyi ideje sem volt, hogy késéhez kapjon, már kitekerte a nyakát Dravot. A másik elszelelt. Carnehan ekkor az öszvérekre rakja a tevékről leszedett puskákat s arra neki a fagyos-jeges, hegy-völgyes országnak . . . ut akkora se látszik sehol, mint akár a tenyerem.

Elhallgatott egy perczre s azonközben megkérdeztem tőle, hogy emlékszik-e még reá, milyen volt az ország, amelyben utaztak.

— Emlékszem én, de már nem olyan jó a fejem, amilyen volt. Szögeket kalapáltak belé, hogy jobban megértsem, hogyan halt meg Dravot. Csupa hegy-zug volt a vidék, az öszvérek csökönyösek s ember alig akadt élénk héberkorba. Csusztak, másztak hegyen át, völgyön

fui s Carnehan gúfalan kérte Dravot-ot, ne énekeljen, ne fütyüljön olyan hangosan, mert még a nyakukba talál zuhogni valami lavina.

De Dravot váltig azt felelte: ha király létére még nem is nótázhat, nem érdemes akkor királynak lenni. És nagyot huzott az öszvérekre és tiz fagyos napig rá se héderített semmire.

— Széles, sik völgybe jutottunk, köröskörül csupa merő hegy s mivel az öszvérek végüket járták, megöltük őket, mert nem volt ennivalónk sem az ő, sem a magunk számára. Ráültünk a ládáinkra, azzal játszottunk páros-páratlant a történyekkel, a mikből kihullott a golyó.

— Akkor tiz ember, tiz nyilas, ijjas ember száguldott le a völgybe és veszett kiáltozással kergetett vagy husz nyilas, ijjas embert. Csupa fehér ember volt a tiz, fehérebb bőrűek, mint ön, vagy én, a hajuk sárga volt, a termük nagyon szép. Dravot kicsomagolja a puskákat és azt mondja: „Kezdhetjük a munkát!” Azzal a tiz ember mellé állunk, Dravot a másikat csapat közé lö kétszer; egy ember fel is bukik, kétszáz jardnyira a sziklától, amelyiken ülünk. A többi nekiiramodott, de Carnehan és Dravot ültükből leszedegették őket lábukról.

— Akkor odamegyünk a tiz emberhez; azok is ott futottak a hóban s ránk lönek holmi hitvány kis nyilakat. Dravot elsüti puskáját fejük fölött, amire ők egytől-egyig hasra vágódnak. Arra Dravot hozzájuk lép, megrugdossa, majd fölemeli őket és megrázza kezüket barátsága jeléül.

— Elhívja őket azután a holminkhoz, rájuk bizza a ládákat és olyan méltóságosan integt kezével, mintha király volna már. Azok meg vállukra kapják a podgyászt és vezetik őket a völgyön át egy fenyőbenötte domb tetejére, egy halom vastag kőbálványhoz. Dravot odamegy a legvastagabbikhoz, — Imbrának hívják a ficzkót — egy puskát, meg egy patront rak lábához, összedörgöli vele orrát, megveregeti feje lágyát, azzal tiszteleg. Akkor odafordul az emberekhez, fejét megbólintja s azt mondja:

— Rendben van! Összeismerkedtem velük, az egész vén társaság jó barátom.

'Arra feltátja száját, belé mutat és mikor az egyik ember ennivalót hoz, azt feleli: nem! s mikor a másik ember hoz falnivalót, akkor is azt mondja: nem! — de mikor a vén pap, a falu bölcse viszi elé az ételt, azt mondja nagy kényesen: jól van! — azt nyugodtan bekebelezi.

— Így jutottunk el az első faluba baj nélkül, akárha az égből pottyantunk volna le. Hej bizony egy istenverte bürüről zuhantunk le, ki kívánhatná az ilyen embertől, hogy még jó kedve is legyen.

— No egy kis pálinkát, aztán folytassa! — mondtam biztatóan. — Tehát az első falut elfoglalták. Hát király hogyan lett?

— Nem én voltam a király, — felelte Carnehan — Dravot volt a király és nagyon jól festett fején az aranyos korona. A faluban telepedtünk meg és Dravot minden áldott reggel a vén Imbrához ült, a nép meg odasereglett

mind és imádkozott. Mert hát így parancsolta azt Dravot.

— Akkor egy csapat ember ront megint a völgybe s Dravot meg Carnehan, minekelőtte csak sejtenék is azok, merre vannak, sorra leverik őket golyóikkal. Aztán leszaladnak a völgybe, aztán föl a másik oldalon s egy falura bukkannak, szakasztott ugyanolyanra, mint az első; a nép térdre vágódik előttük és Dravot azt mondja:

— No, mi baja a két falunak egymással?

A nép egy asszonyra mutat, — épp oly fehér volt az istenadta, mint akár ön vagy én — egy asszonyra, akit elraboltak és Dravot visszaviszi őt az első faluba, megszámlálja a halottakat — nyolecan voltak.

Aztán mindenik halott ember mellé néhány csöpp tejet fröcscent a földre, meglóbálja karját, akár a szélmalmot, úgy mondja: „Rendben van a dolog!”

Akkor ő is, Carnehan is karonfogják a két falu véneit, lemennek a völgybe és rendre megmutatják, hogyan kell barázdát vonni lándzsával épp a völgy közepén és a barázda mindkét feléről egy-egy hantot ad nekiök.

És leszalad akkor az egész nép, üvölt, mint a sakál és Dravot azt mondta:

— Eridjetek, miveljétek a földet, hajtsatok gyümölesöt, szaporodjatok!

Nem értették ugyan, de szót fogadtak.

Azután rendre kérdezzük, minek mi a neve nyelvükön, hogy hijják bálványait, mi a neve kenyérnek, tűznek, víznek, meg egymásnak s Dravot mindenik falu papját fölviszi a bál-

vány elé, lelkére köti, hogy el ne mozduljon onnan, hanem itélkezzék, mert ha rendben nem leszén valami, föbe puffantja.

— Egy hét sem telik benne s olyan szép nyugalmasan mivelik a földet, hogy no; a papok itélkeznek s jelekkel mondják meg Dravotnak, kinek mi baja.

— Szépen indul a dolog, — mondja Dravot — szent bizonyos, azt hiszik, hogy istenek vagyunk.

— Carnehan, meg ő kiválogatnak a javából husz legényt s kitanítják őket, a puskát hogy kell elsütni, négyes sorokba hogyan alakuljanak s előrenyomulni mint kell. A ficzkók hamar beletanulnak.

Akkor Dravot előszedi pipáját, dohányzacskóját, egyiket az első, a másikat a második faluban hagyja, azzal megindulnak a harmadik völgy iránt, hadd lássuk, mi ott a tennivaló. Csupa szikla, közöttük egy kis falu. Mondja Carnehan: „Küldd el őket a másik völgybe s adj nekik holmi gazdátlan földet.“ Gyatra egy nép voltak. Előbb gidóvérrel kentük meg őket, hogy annál furesábbnak tessenek nekik a dolog, úgy eregettük őket az új királyságba.

Szép rendben letelepedtek. Carnehan pedig Dravot után vetette magát, aki akkorra a negyedik völgyben járt, a hol egyébbre sem akadt hónál, jégnél, sziklánál. Egyetlen szál ember se botlott elénk, a seregből elfogy a lélek, de akkor Dravot agyonlő egy embert és addig nyomul előre, a mig talál végtére egy falut s abban embereket. A hadsereg megmagyarázza nekik, ha jót akarnak, el ne süssék

ránk a kanóczos puskáikat, mert azok voltak velük.

Összekomázkodtunk a papokkal, én két emberrel ott maradok és gyakorlatot tartok a néppel. Egyszerre csak egy menykő nagy főnök dobolva, trombitálva baktat át felém a havon, mert hallotta, hogy új isten támadt erre. Carnehan közibük puffant s egyiküket elküldi a másvilágra. Azután váltig magyarázza a főnöknek, hahogy szereti az életét, kerüljön közelébb, parolázzunk össze, a sereg pedig el ne mozduljon álló helyéből.

A főnök elém is somfordált, összeparolázzunk, a mire Carnehan forgatni kezdi kezét, szakasztott azon mód, a hogyan Dravot szokta. A főnök eltátja száját és simogatja szemöldökömet. Carnehan akkor jelekkel kérdi a főnöktől, ha van-e ellensége? — „Van ám“ — feleli az.

Carnehan kiválogatja ekkor a legények színét-javát, a maga két emberével meg fejükbe vereti a gyakorlatokat. Két hét sem mulik el s úgy értettek a dologhoz, akár az önkéntesek. Arra fölmasirozunk a főnökkel egy pogány, nagy lapos hegynek a tetejére, a főnök uceczu neki, leiramodik a faluba, elfoglalja, mi hárman meg, akiknek Martinijük volt, csak úgy fujjuk a sok golyót az ellenség közé. Elfoglaltuk a falut. Akkor én a kabátomból szakítók egy darabra valót a főnöknek és mondom neki az irással:

— Csak foglalgass, a mig én odajárok.

Lehettem tőle vagy tizennyolcz jardnyira a sereggel, hát egy golyót hullajtok mellé a hóra, hogy el ne felejténé, ki volnék; attól

egész népe földre vágja magát. Aztán levelet írok Dravotnak; mondom: tulajdon kezébe, akárhol is legyen, szárazon vagy vizen!

Megkoczkáztattam, hogy kizökkentem a kerékvágásból, de azért mégis közbeszóltam:

— Hogyan tudott arra levelet írni?

— Hogy levelet? Az ám. Levelet. Csak nézzen fel a szemem közé. Madzagból terkert levél volt az. Egy vak koldus tanított meg a mesterségre Pendsabban.

Magam is emlékszem, egy vak ember nyitott be egyszer a szerkesztőségbe. Valami görbe pálcza meg madzag volt vele. A madzagot a maga módja szerint rátekerte a pálczára s órák meg napok multán is le tudta olvasni a mondatot, a mit rácsavart volt. Tizenegy hangra csökkentette az ábécét, engem is megtanított volna reá, csakhogy nem boldogult velem.

— Hát, mondom, elküldtem a levelet Dravotnak s megizentem, hogy jönné vissza, mert a királyság akkora, hogy egymagam el nem igazodok véle; azzal megindultam az első völgy iránt, megnézem, úgy gondoltam, mennyire vannak a papok a munkával. Azt a falut, a melyiket a főnökkel kerítettünk meg. Baskajnak, az első falunkat meg. Ez-Hebnak hívták. Az ez-hebi papok jól dolgoztak, de a birtokok miatt sokat czivakodtak s olyankor ész kellett, hogy eldöntsem a pert.

Minthogy pedig a szomszéd faluból éjjelenként nyilakkal támadtak, kimegyek, körülnézek, keresem a falut s ezer yardról addig lödöztem, amig csak el nem fogyott mind a patronom, a mit oldalukba szántam. Akkor

vártam Dravotra és békén tartottam népe-
met.

Egyszer reggel csuda nagy dobolást, kürtölést hallok; hát nem Dravot jön lefelé seregével a dombról, még száz ember is lép a nyomában s a mi legcsudálatosabb volt, aranykorona a fején.

— Csuda nagy dolog ez te, Carnehan, — mondja Dániel — minden a miénk már erre. Én a Nagy Sándor, meg a Semiramis királyasszony fia volnék, te pedig vagy az öcsém, azonfelül pedig Isten! Még ilyent! Hat álló hete masirozok, verkedek a sereggel s tiz napi járőföldön minden kis vaczak falu beadta derekát szép szóra. És a mi első, markomban az üstökük, majd megládd; neked még koronát is keritettem. Kettőt kovácsoltattam Suban, vagy minek híjják azt a fészket, ahol annyi az arany, mint birkában a fagygyu. Tömérdék arra az arany, a sziklákból türkizt tördöstem le lábammal, a folyók iszapja csupa gránátkő s ehun egy darab borostyánkő, úgy hozta egy ember. Hidd össze a papokat, oszt nesze, nyomd fejedbe a koronát.

Egy ember szétveti a fekete szőrtarisznyát, én meg fejembe csapon a koronát. Szűk is volt, nehéz is volt, de csak türtem a dicsőségért. Kovácsolt aranyból készült, öt fontot nyomott s olyan volt, mint az abroncs.

— Hallod-e, Peachey, — mondja Dravot — akár fegyverhez se nyuljunk ezután, Isteneinkre, kisegít a szabadkőműves-mesterség!

Azzal élém vezette a főnököt, akit Baszkajban hagytunk, Billy Fish volt.

— Szorítsd meg a kezét! — mondja Dravot; én megszorítom s abban a nyomban észreveszem, hogy ő is szabadkőműves. Egyet se szóltam, csak a legényfogást próbáltam ki rajta. Visszaadta, jól van! Megpróbáltam a mesterfogást, de már azt nem tudta.

— Legény! — mondtam Dávidnak — A jelszót tudja-e?

— De tudja ám! — felelt Dávid — Nem csak ő, minden pap tudja.

— Igazi csoda volt! A főnökök és papok úgy el tudtak igazgatni egy legénypáholyt, akárcsak mi; a jeleket a sziklákba vésik, de a harmadik fokozatot nem ismerik, azért jöttek hozzánk. Régen tudtam, hogy az afgánok ismerik a legényi rangot, de erretájt csoda ez. Isten vagyok és nagymester; harmadrendű páholyt nyitok s előléptetjük a papokat, meg a községek fejeit.

— Hej, nem törvényes dolog ez — mondok — páholyt nyitni meghatalmazás nélkül, már pedig mi sohasem voltunk tiszték a páholyban.

— Nagyszerű egy fogás! — mondja Dravot — Olyan simán karikázik majd vele az ország, akár a négykerekű kocsí a lejtőn. Okoskodásra nincsen most idő, mert könnyen ellenünk támadhatnának. Negyven főnök a szárnysegédem, elő is léptetem őket, már amennyire megérdemlik. Szállásold el az embereket a falukba s igyekezzünk összeeszkábálni valahogyan egy páholyt. Az Imbra-templom jó lesz gyűlésteremnek. Az asszonyok meg majd megcsinálják

a kötényeket, csak meg kell mutatni nekik, hogyan.

Szinte hanyatt vágódtam, de jutott még annyi eszem, hogy belássam, micsoda nagyszerű fogás lesz ez a páholy dolga. Megmutattam a papok feleségeinek, a rangbeli kötényeket hogyan csinálják, de Dravot kötényét kézzel szegettem be, a jelvényeket türkiz kőből rakattam ki, fehér bőrön, nem vásznon. Mesterszéknek egy nagy, koczkaalaku követ tettünk a templomba, a tisztek számára meg apróbb köveket; a padlót teli festettük fehér négyyszögekkel és hát megtettünk minden tőlünk telhetőt.

Az éjjel a dombon tartottuk meg örömtüzek körül a fogadást s ezen Dravot kijelentette, hogy Nagy Sándor fiai vagyunk, azonfelül istenek és volt szabadkőmives nagymesterek s azért jöttünk, hogy Kafirisztánt olyan országgá alakítsuk, a hol minden emberfia békén eheti majd kenyerét, békén ihatja italát; legszükségesebb azonban, hogy engedelmeskedjék nekünk.

A főnökök rendbe elébünk járultak, megrázták kezünket, mindannyian szőkék, fehér bőrűek voltak, akár ha csak régi barátaink kezét rázogattuk volna.

El is kereszteltük őket indiai barátaink neveire, a szerint, hogy ki melyikükre melyik jutott eszünkbe. Az egyik lett Billy Fish, a másik Holly Dilworth, Piky Kergan, ez az utolsó tulajdonképp főnök volt egy ruhawi bázárnak, stb.

Következő éjszakán esett a legfiuresbbik esoda a páholybar egy öreg pap untalanul

rajtunk farfotta a szemét, a mitől igen kellemetlenül éreztem magamat, mert tudtam, hogy magunknak kell kieszelnünk a szertartásokat, azt meg nem tudtam, mennyit értenek ezek hozzá. Az öreg pap idegen volt, Baskaj falun tulról jött.

Dravot felkötötte a mesterkötényt, a kit a leányok készítettek neki. A mi papunk abban a szempillantásban nagyot vakkant s neki igyekszik, hogy felfordítsa a követ, a melyiken Dravot ült.

— No most végünk van! — mondom — Így nyisson páholyt az ember, engedelem nélkül.

Dravot még akkor se hunyorított, amikor tíz pap nekiesett a nagymesteri székek és felborította azt, mivelhogy Imbra szent kövének nézték. A pap dörgölni kezdi a kő alját, lekaparja róla a piszkot, azzal mutatja a többi papnak a mesterjegyet, ugyanazt, amelyik Dravot kötőjén is látszik.

Maguk az Imbra-templom papjai se tudták, hogy rajta van. Az öreg pap elvágódik Dravot előtt és csókolja lábát.

— Megint kedvezett a szerencse! — mondja Dravot a páholyon által. — Most már nyugton lehetünk.

Arra földhöz vágja puskámat s mondja:

— Tekintélyemnél fogva, a melylyel tulajdon jobb kezem, meg Peachey ruházott fel, kijelentem ezennel, hogy én az egész kafirisztáni szabadkőmivességnek s ezen ország anyapáholyának nagymestere vagyok, ezenfelül pedig Peacheyvel együtt Kafirisztán királva.

‘Azután fejébe nyomja koronáját, én az enyimet — az első pallér én voltam — s megnyitottuk a páholyt.

Csoda volt az! A papok olyan egy-kettőre belétanultak a két első rang dolgaiba, mutogatni sem kellett nekik semmit.

Akkor Peachy, meg Dravot előléptették a főpapokat és távol eső faluk fejeit. Billy Fish volt első a sorban és mondhatom, szeme-szája elállott volna belé. Csak úgy találomra próbáltuk ugyan a szertartást, de ezélt nem értünk vele. Csak tiz embert válogattunk ki a legelőkelőbbek közül, azokat tüntettük ki, mert nem akartuk, hogy közönségessé váljék a kitüntetésünk. Pedig ugyan kiáltozott a többi is, hogy előlépne ő is.

Hat hónap multán megint leszzen gyűlés, — mondja Dravot — addig meglátjuk hogyan viselkedtek majd.

Azután kérdezi: mi, hogyan van a falukban s kiveszi belőlük, hogy ott szakadatlan a czivakodás és villongás, bár rég ideje belefáradtak már ebbe. És a mikor egymással békén vannak, a mozelmitákkal akad bajuk.

— No azokkal elbánok, csak ide befegyék a lábukat! — mondta Dravot — A tizedik embert mindenik törzsből küldjétek a hátra, ide pedig kétszázat . . . majd begyako-roljuk őket. A ki becsületesen viselkedik, se főbe nem löjjük, se lándzsával át, nem lyukasztjuk, s hiszem, rá nem szedtek, mert hisz fehér emberek volnátok, Nagy Sándor fiai, nem afféle fekete mohamedánok. Az én népem vagytok és istenucse — mondja Dravot, angolra fordítva

a szót — vagy műstrának való népet gyurok belöletek vagy belepusztulok.

Elszámlálni is nehéz volna, a hat hónap alatt mi mindent miveltünk. Dravot annyiféltett, a minek felét sem értettem, a nyelvüket is úgy megtanulta, hogy én soha úgy.

Rámbizta, hogy segítsek a népnek szántani, hogy néhanapján élére álljak a sereg egy részének és sorra vegyem a többi falut, kötélbűrüket verjek a vizmosásokon át, amik keresztül-haránt szántogatják az országot. Dravot jó lélekkel volt hozzám, de mikor a fenyő-erdőben járt föl, le, oszt tépegette mind a két kezével nagy, veres szakállát, tudtam mindjárt, hogy alighanem olyan tervet forgat, amihez én nem tudok. Csak vártam a parancsait.

A nép előtt soha meg nem alázott engem Dravot. Tőlem, meg a seregtől féltek, de Dánielt szerették. Nagyon barátkozott a papokkal és a főnökökkel, de a domákon akárki átjöhetett panaszával, Dravot mindenkit meghallgatott szépen. Mindjárt összehívott négy papot s megmagyarázta nekik, mit műveljenek. Billy Fish volt rendszerint az egyik Baskajból, a másik Pikky Kergam, Suból a harmadik, meg egy vén főnök, akit mi Kafuzelumnak kereszteltünk el, mert valami olyasféle volt a becsületes neve s tanácsot ültünk velük, ha valamelyik kis falu összeczivódott a másikkal. Ez volt Dániel haditanácsa és a baskaji, mi madorei, khavaki papok voltak a titkos tanácsosai. Ők határozták el, hogy negyven ember husz puskával és hatvan türkiz-szállítóval, az én vezetésemmel Gorbandba menjen és az emir

kabuli műhelyében készült Martini-puskákat vásároljon; a herati ezred türkizért nemcsak a puskáit, a lelke üdvösségét is odaadná.

Egy hónapot töltöttem el Gorbandban; a legszebb türkizdarabokkal a kormányzónak tömtem be a száját, megvesztegettem az ezredet is és kettőjük segítségével száznál több Martini puskát, száz java Kohat Izail-fegyvert hordtam össze, amik hatszáz jardra is elvisznek, azután meg holmi gyatra fölszerelést is, már amennyit negyven ember elbirhatott.

Mikor hazaértünk, szétosztottam a fegyvereket azok közt, kiket a főnökök tanulásra elküldtek hozzám. Dravotnak annyi volt a dolga, hogy ujonezaival veszkelődni nem jutott ideje, de segített a régi sereg, amelyet elsőnek szerveztünk volt; ötszáz olyan embert állítottunk talpra, aki értett valamit, kétszáz olyat meg, aki a lövéshez is sejtett. Még a kézzel készült puskák is csudaszámba mentek nekik. Dravot örökké löporgyáarakat emlegetett mikor tél küszöbén a fenyvesben sétálgattunk.

Nem is ország lesz az, — mondja — a mit csinálok, hanem birodalom. Hiszen nem is szerecsenek ezek, hanem angolok. Csak a szemüket nézd, a szájukat. Odahaza széken ülnek. Ha csak a papok meg nem rémülnek tőle, tavasszal népszámlálást kezdek. Akárhova tegyenek, ha két millió embert össze nem számlállok ezeken a dombokon. És a faluban tenger a gyerek. Két millió lélek. Kétszázötvenezer katona, még pedig angol katona. Éppen csak puskát kell keríteni számukra és kiképezni őket. Kétszázötvenezer ember üt rá oldalt

Oroszországra, ha Indiára találja tenni a kezét. Császárok leszünk, fiam Peachey, — mondotta szakállát ránczigálva, — világon uralkodó császárok. Brooke radzsa elbujhat mellettünk. Az alkirály sem lesz nagyobb ur, mint én, Irok majd neki, küldene tizenkét jóféle angolt, tizenkét ismerőst, hogy segítsenek a kormányzásban. Például MacKrayt, a segowlii őrmestert. hej, de sok jó ebédet ettem nála s a felesége is adott egyszer egy nadrágot. Meg Donkint, a tunghu dzsájli börtönört, de száz ilyen akad Indiában. Miért ne tenné meg az alkirály, ha kérem. Mihelyt tavaszra fordul az idő, menten küldök hozzá egy embert s ugyanezzel kéri majd a nagypáholy jóváhagyását, amiért hogy a nagymestert játszottam. Elszállíttatom majd ide a Sniders-puskákat is mind, mihelyt Martini-puskákat kapnak a benszült csapatok Indiában. Biz azok alighanem ócskák lesznek, de megteszik itt a magukét. Husz angol, százezer Sniders előtt nincs az az emir, aki megálljon a lábán, — huszezer font adóból körülbelül futja majd az esztendő, azzal punktum: megvan a császárság. Mikor aztán megleszek mindennel, térdre vágódom Viktória királyasszony! előtt, azzal odanyujtom neki a koronámat, azt, amelyik a fejemen van; ő meg majd azt mondja:

— Keljen föl, sire Dániel Dravot!

Nagy szó ám ez, teremtucesse nagy szó! De addig, hej, sok még a dolog mindenfelé... Baskajban, Kavakban, Suban, mi egyebütt.

— Már ugyan mi dolog akadna arra? — mondok. — Az öszön csak nem kezdosz katonai

gyakorlatokat. Ittől, ezek a fekete felhők. Alighanem havat hoznak.

— Nem erről van szó, — mondta Dániel — azzal nagyot csapott a vállamra, — nem erről van szó és aztán dehogy is akarnám az érdemeidet kurtítani, hiszen nincs az az ember, aki eljött volna velem ide s megtette volna értem, amit te miveltél. Az atyaisten is vezérnek szánt, meg aztán a nép is kedvel; de mennyő nagy ez az ország és bizony nem tudsz úgy a kezem alá járni, Peachey, ahogyan kék.

— Vigyen az ördög bolond papjaidhoz! — kiáltottam rá. Iziben megbántam ezt a ki fakadást, de fájt, hogy olyan foghegyről beszél velem most Dániel, holott én oktattam ki az embereket és megtettem hiven, amit meg kellett.

— Sohse zsörtölödjél, Peachey — mondta Dániel — s még csak nem is káromkodott, — Hiszen király volnál te is s az ország fele a tied. De nem éred föl észszzel, hogy nagyobb csü emberek kellenek nekünk, mint amilyenek vagyunk mi három-négy ember, hogy elküldhessük őket kormányzóknak. Csuda nagy ország e! Magam se mindig tudom, mit is kék tenni, idő se jut sok mindenre, meg aztán ma-holnap fejünkön a tél.

Szájába kapta szakállát, — éppen olyan veres volt az, akár az arany korona a fején.

— Nem harag vitt a szóra, Dániel — mondom neki — megtettem azt, amit tudtam. Rátanítottam az embereket a munkára, mutattam, hogyan miveljék a földet. Gorbandból is ki hoz-

Ha ide a puskákat, ha nem én. Пеј! tudom én nagyon, miben fő a fejed.

— Lesz még más is, — mondja Dravot fel-alá járkálva. — Felénk kerül a tél; az emberekkel csak nem akad sok baj, ha igen, se segíthetnénk sokat. Egy szó, mint száz, asszony kell nekem.

— Úram isten, hagyd az asszonynépet! Nyakig vagyunk így is a munkával. Gondolj a szerződésre és kerülj a fehérnépet.

— Csak addig volt jó az a szerződés, amíg királyok lettünk, — felelte Dravot komolyan s bilegtette a koronáját. — Te is kapsz ám asszonyt, Peachey, helyre, tüzről pattant, gömbölyű testű fehérnépet, aki meleget tart majd télen. Szébb ez mind az angol leányoknál s válogathatunk a javából. Jó meleg vízben megfürösztöd őket egyszer-kétszer, oszt olyan szépek lesznek, hogy no!

— Ne vigy a kísértetbe, — mondok — Nem kell nekem asszony, amig rendbe nem kerülünk mindennel. Két embernek valót dolgoztam össze eddig, te meg háromnak valót. Hát most majd pihenjünk egy verset s megpróbáljuk, majd kerithetnénk egy kis jó dohányt meg pálinkát Afganisztánból. De az asszonynyal hagyj békén.

— Ki mondja, hogy asszony? — kiáltja Dravot. — Aszondom, hogy feleség, királyasszony kell, akitől királyfiunk szülessen. Ha a leghatalmasabbik törzsből választod a királyasszonyt vérrokonuk leszel s ahogy ott fekszik veled, kitudsz belőle mindent, amiket beszél rólad a nép, meg a maga dolgairól. Ez kell nekem!

— Arra a bengáli asszonyra emlékszel-e, akivel akkor éltem együtt a Mogul Szerájban, hogy a vasutnál dolgoztam? Mi hasznát láttam én ott akkor annak az asszonnynak! Megtanított ringy-rongy dolgokra, aztán mit tett? Megszökött a főnök szolgájával és elvitte félhavi bérémet. Aztán megtaláltam egyszer Dudur állomáson; már akkor más fattyuval szürte-össze a leveket és még volt bőr a képén, hogy a feleségemnek merte hívni magát.

— Más lesz ám ez! — mondja Dravot. — Fehérebbek ezek az asszonyok, mint akár én, vagy te, nekem még télire királyasszony kell, ha török-szakad!

— Jó szóval mondom utoljára, Dániel, hagyd abba. Abból csak baj szakadhat a nyakunkba. A biblia is úgy mondja: ne pocsékolja a király erejét fehérnépre, kivált amikor ujdont új országot kell szerezni.

— Már pedig utoljára mondom, úgy lesz, ahogy akarom — felelte Dravot, azzal, akár valami nagy veres ördög, ment a fenyők közé.

A nap rávilágított koronájára és szakállára s attól csillogott, villogott az, mint a páráz.

De nem volt ám olyan könnyű feleséget keríteni, mint ahogyan Dániel gondolta.

A vének tanácsa elé adta a kívánságát, de senki sem felelt, mignem azután Billy Fish mondta, hogy a lányokat kellene tán megkérdezni.

Dravot káromkodott.

— Mi a kifogások ellenem? — kiáltotta Imbra bálványa mögül. — Kutya vagyok tán, vagy hogy nem vagyok elég jó asszonyeselédeknek? Nem az én szárnyam alatt bujkál itt mindenki? A minap is ki kergette vissza az afghánokat?

Biz' annak én voltam a mestere, de Dravot akkora dühösségbe gurult, hogy megfelekezett róla.

— Ki állította talpra a hidakat? Hát a kőbe faragott jeleknek ki a nagymestere?

Avval nagyot csapott a sziklára, amelyiken gyűlés közben ülni szoktak.

Billy Fish egy kukkot sem szólt s hallgatott, a többi is.

— Sose emészd magad, Dániel, — mondom én — kérdezd csakugyan a leányokat. Így szokás ez odahaza is, már pedig szín-angol ez a nép.

— A király házassága az állam ügye! — ordítja Dániel veszett dühösen, mivel alkalmasint érezte, hogy nem viselkedett okosan.

Avval kifordult a tanácsteremből. A többi el nem mozdult ültéből csak nézte némán a földet.

— Billy Fish! — mondtam akkor Baskái főnökének — mondsza, mi a baj a dologban? Igaz barátod vagyok, így felelj a kérdésre.

— Hiszen tudod azt te ugy is, — feleli Billy Fish. — Minek mondanám, mikor ugy is tudod te mindazt? Már hogyan mehetne ember leány istenhez vagy ördöghez feleségül? Nem járja az ilyen.

Magam is emlékszem rá, hogy olvastam

Valami ilyest a bibliában, de ha akkora idő múltán isteneknek néztek még bennünket, eszem ment volna el, ha észre térítem őket.

— Isten mindenható — mondok. — A ki leányt úgy szeret a király, azt nem hagyja meghalni.

— Hej, még sem kerül el sorát, — felelte Billy Fish. — Sok a félisten és ördög itt a hegyek közt, olyankor el-elmegyen egyikükhöz-másikukhoz feleségül némelyik leány, de aztán sohasem látja többé senki. Aztán ti ketten megismeritek a kőbe vésett jelet, pedig azt csak az istenek ösmerik. Mig a mester-jelet föl nem mutattátok, azt hittük, emberek volnátok.

Nem feleltem egy szóval sem.

— — — — —

A domboldalon egy kis sötét templomban egész éjszakán túlkölt a kürtszó s kihallottam a leány-sirást; úgy sirt, kesergett, mintha a hőhér elé vinnék. Egyik pap mondta, hogy a lakodalomra készítik ki.

— Nem kedvelem az ilyesféle bolondságot — mondta Dániel. — A szokásaitokat nem háborítom, de maid csak magam igazítom el ezt a dolgot.

— Fél ám a leány — feleli a pap — attól tart, hogy meghal, azért biztatiák a templomban.

— Hát aztán csak finoman biztassátok, mert úgy megbizatlak én benneteket a pusztám agyával, hogy beéritek véle mindörökre.

Arra megnyalta a száját Dániel s éjfélig járt fel, le a leányra gondolt, aki reggel a felesége leszen.

Én sehogy sem lőfem helyemem. Tudom, nem okos dolog ilyen országban aszonynyal bajos ügybe keveredni, ha még olyan koronás király is az ember.

Másnap jókor keltem — Dravot aludt még — s észrevettem, hogy a papok is összesugnak-bugnak, a főnökök is összedugják fejüket és csak úgy loppal kaesintgatnak felém.

Kérdém Billy Fishtől, aki prémes bundában ögyelgett:

— Mi a baj, Fish?

— Jaj, nehéz azt megmondani. De bizony mondom, örökre megbecsülsz engem is, magadat is, a királyt is, ha lelkére beszélsz, hogy hagyja ezt a bolondságot.

— Hiszen igazad van, — mondok. — De te, Billy Fish, nem hiában verekedtél velünk együtt, bizonyosan épp úgy tudod, mint mi, hogy hát igazában emberek volnánk csak mi is. A legigazabb emberek, akiket az Uristen csak művelt valaha, de mégis csak emberek.

— 'Iszen úgy lehet, de azért sajnálnám, ha úgy volna, — felelt Billy Fish.

Azzal bundájára horgasztja fejét, és elgondolkozik. Azután mondja:

— Királyom, uram, már akár isten vagy akár ember, veled maradok én ma is. Husz emberem van, azokban megbizhatom. Elmegvünk Baskáiba s meghuzódunk ott, a míg a vihar elült.

Az éjszaka esett egy kis hó és csupa fohérség volt minden, csak azok a nagy, piszkos felhők nem, a mik szakadatlanul jártak-mentek, kóvályogtak észak felé.

Dravot kijött a házból, a fején korona volt, — hadonászott fegyvereivel, nagyokat top-pantott s olyan karakán kedve volt, hogy ma-darat foghatott volna véle akárki.

— Utoljára kérlek, hagyd a bolond gondo-latodat, te Dániel — sugtam a fülébe — Billy Fish is úgy érzi, hagyd, lázadás lesz a vége.

— Mi? Lázadás az én országomban? — riad föl Dravot — Bolondokat ne mondj! Megy az eszed Peachey, hogy asszonyt nem keressz inkább te is ... Hol az a leány? — üvölti az-tán egyszerre, mint a sakál — Ide a főnökökkel, meg a papokkal; a császár látni akarja, pászolo-bozzá az asszony?

Sose kellett oda csöditeni senkit. Ki a puskájára, ki a lándzsájára támaszkodva, de ott ácsorgott valamennyi a tisztáson.

A papok egy kis küldöttséget választottak, az elment a templomba, hogy felhozza a leányt.

A kürtök úgy riadoztak, hogy a holt ember is felijedt volna hangjukra.

Billy Fish a Dániel háta mögé lopódko-dik. Mögötte ott a husz ember, megannyi puskát szorongat. Hat lábnál alacsonyabb egyikük se volt.

Én Dravot mellett állok, mögöttem husz legény a hadseregből.

És csak jön a leány. Helvre egy vászen-eseléd volt. Csupa ezüst, türkiz fityeg rajta, de képe halovány, akár a halál. Unos-untalan hátrafelé kapja a fejét, a papok iránt.

Dániel alaposan szemügyre vette a leányt, úgy mondotta:

— Megjárja . . . Mitől félsz, babám? Gyöszte s adsz egy csókot.

Azzal öleli is már. A leány behunyja szemét, nagyot sivalkodik s ábrázata belemerül a Dániel veres szakállába.

— Megmart az ebadta! — mondja Dániel s a nyakához kap; a keze piros volt a vértől.

Billy Fish, meg két legénye közrekapja Dánielt, a bajkájok közé nurezolják. A papok azonközben azt abajgatják egyre:

— Nem is isten, nem is ördög, csak ember!

Jó magam azt se tudtam, hol a fejem, mert egy pap felém ütött, a hadsereg pedig sortüzet bocsátott a bajkájokra.

— Uram, Isten! — kiáltja Dániel — Mi ez?

— Vissza! Hátra! — rikoltja Billy Fish — pokol, zendülés ez! Baskájba kell jutnunk, ha tudunk.

Parancsolhattam én a legényeimnek, a hadseregnek, de nem értem vele semmit; hát közbük puffantottam egy Martinival s három lököző föl is fordult belé.

A völgy szinig tele volt rimánkodó, ordító emberrel és csak azt kiáltozta mindannyija, hogy:

— Nem is isten, nem is ördög, csak ember!!

A bajkájok ugyan cserben nem hagyták Billy Fisht, de kovás puskájuk nem számított a hadseregéi mellett s el is esett közülök négy ember.

Dániel ordított, mint a bika, mert veszett

dühös volt; Billy Fish alig tudta lefogni, hogy a tömegre ne rohanjon.

— Nem bírnak velük! — kiáltja Billy Fish — Előre a völgybe! Fölkelt ellenünk az egész falu.

A kovás-puskások futásnak eredtek és hiába kiáltozott Dániel, csak lerohantunk mi is a völgybe. Dániel szörnyen káromkodott, szitkozódott; erősködött, hogy ő a király.

A papok nagy köveket gördítettek le ránk, a hadsereg pokoli tüzelést kezdett ellenünk, úgy, hogy ha Dánielt, meg magamat, meg Billy Fisht kiveszem, tán hat ember került le össze-vissza elevenen a völgybe. Arra félben maradt a puskaszó, de annál inkább sirt a templomukban a kürtszó,

— Iziben. Az isten szerelmeért! Iziben! — kiáltja Billy Fish. — Ha a hirt szétbördjék a falvakban, soha meg nem látjuk akkor Baskájt. Ott megtudlak oltalmazni titeket, itt nem tehetek semmit.

Ugy gondolom, Dánielnek ettől fogva beborult az esze. Bámult erre-arra, akár a bolond. Azt erősgette, hogy visszamegy s a két kezével megfojtja a papokat; meg is tette volna.

— Császár vagyok, — ismételte untalan — esztendőre meg a királyné lovagja leszek.

— Jól van Dániel, igazad van, — mondok — de siess, a mig ráérünk.

— Te vagy a hibás, mert nem tartottad rajt szemedet a hadseregen! Zendülés fenyegette, te meg semmiről se tudtál, te sinrakó, masinakenő, eb fia te!

Levágta magát egy sziklára és lehordott mindennek.

Ugy fáj a szívem, hogy türtem szótalan, pedig hát az ő bolond esze kerítette nyakunkba a veszedelmet.

— Szánom, bánom, Dániel, de ördög tud eligazodni ezeken a kutyákon. Csak Baskájig eljussunk, tán még kivergődünk a bajból.

— Gyerünk hát — kiáltja Dániel — és tekerje ki Isten a nyakamat, ha vissza nem jövök még és olyan tisztára nem puczolom ezt a völgyet, hogy kincsért se találsz benne bár csak egy féregre is.

Egész napon mentünk s Dániel az egész éjszakán taposta a havat, rázta szakállát és mormogott, dünnyögött.

— Nincs rá mód, hogy épkezláb szabaduljunk! — mondta Billy Fish. — Bizonyos, a papok szétkürtölték már mindenfelé, hogy csak emberek vagytok. Mért hogy is nem maradtatok meg már isteneknek, a míg rendbe került volna minden? Már én halott vagyok — nyöszörgi Billy Fish, azzal leterül a köre és nagyokat fohászkodik isteneihez.

Reggelre aztán istentelen egy országot értünk; hegy nyakán hegy mindenütt, sehol egy tenyérnyi sík föld, ennivaló egy falat se.

A hat bajkái ember olyan éhes szemmel pislogtatott Billy Fishre, mintha kérni szeretett vón valamit; de azért nem szóltak egyet sem.

Ebéd tájban egy lapos hegyvoromra kapaszkodtunk; csupa hó volt a hegy s a mire feljutunk reá, csak azt látjuk egyszerre, hogy a

közepe táján egy egész sereg ember vár már ránk.

— Gyors lábuk van a hirhordóiknak! — mondja Billy Fish azzal elmosolyodik egy kicsit. — Már várnak.

Az ellenség közül néhányan lödözni kezdenek felénk és egy eltévedt golyóbis egyenest Dániel lába bokájának koppant neki. Ettől felébredt Dániel. Végignézi a hősikon és látja, hogy a mi tulajdon puskáinkkal agyarkodik ránk az ellenség.

— Végünk van! — mondja — Angolok ezek. És az én veszett eszem kergetett ide titeket. Fordulj vissza Billy Fish, vidd magaddal embercidet is; a mi tőled telt, megtetted ugysis, már most nem segíthetsz.

Akkor felém fordul:

— Carnehan, — mondja — adsza a kezdet, eredj te is Billyvel. Tán hozzád nem nyulnak. Majd csak magam állok elibük. Én vagyok felelős mindenért! Én, a király!

— Magad még? — Ördögbe még, Dániel! Veled leszek. Billy Fish, te mehetsz, mi ketten állunk elibük.

— Én is főnök vagyok, — felelte Billy Fish nyugodtan — maradok én is. Legények, ti mehettek.

A ficzkók kétszer sem kérték magukat, csak elinaltak.

Dani, én, meg a Billy Fish odasétáltunk, a hol leghangosabban szólt a dob meg a kürt.

Istentelen hideg volt, kutya hideg. A fejem bubja ma is azt panaszolja.

A kulik lefeküdtek. Két lámpa égett a

szobában; arczomról patakzott az izzadság s a verejtékcseppek az itatós-papirra peregtek, a hogyan előrehajoltam.

Carnehant a hideg rázta, úgy, hogy attól tartottam, mindjárt elájul. Végigtörültem arczomat, megszorítottam az összeroncsolt kezet s azt mondtam:

— Hát azután mi volt?

A hogy egy szempillantásra másfelé néztem, nem rá, a szegény ördög elveszítette beszéde fonalát:

— Tessék? — nyöszörögte Carnehan.

Némán fogták le őket. Suttogást sem halatszott. Pedig a király leütötte az elsőt, a ki hozzányult, Carnehan pedig közéjük lőtte utolsó golyóját.

Egy kukkot se szóltak a gazficzkók. Csak szorosan közrefogtak . . . hiszi-e, hogy a bundájuk szagát éreztem. Volt egyszer egy ember, Billy Fishnek hitták, jóbarátunk volt mind a kettőnknek és úgy elvágták a nyakát abban a pillanatban, akár valami disznóét. A király nagyot rug a véres hó közé, úgy mondja:

— No iszen, gyönyörűen használtuk el a pénzünket. Már most mi lesz?

De Peachey, Taliaferro Peachey, már csak megmondom négy szem közt, elveszítette a fejét. Azaz hogy, dehogy is vesztette! Bizony a király vesztette el egy agyafurt kötélből vetéit bürün. Azt a papírvágót kérem egy perczre! Hát így lebegett az is le! Egy óra hosszat mentünk a hóban a bürüig, alatta omlás, meg a folyó. Tán látott is már olyant. Biztatták, akár az ökröt.

— Vesszszetek meg! — ordítja a király — Azt hiszitek tán, nem tudok meghalni, ugy, mint egy igazi ur!

Akkor Peachey felé fordult, Peacheyhez, a ki sir, mint a gyerek.

— Én hoztalak ide, Peachey. Kihurczoltalak a jó életből, hogy levágjanak most itt Kafirisztánban, a hol fővezére voltál a császár hadseregének. Mondsza, Peachey, megbocsájtasz-e?

— Meg én, meg, — dadogja Peachey — szívem közepéből megbocsájtok.

— Add a kezedet pajtás, — feleli — indulok.

És se jobbra, se balra nem kapkodja a fejét, csak megyen egyenest s a mikor közepére ér a tánczó bürűnek, nagyot kiált:

— Messétek el, kutyák!

Elmetszik és akkor az öreg Dániel forogva bukik huszezer mértföldnyire, mert elmúlt bele fél óra, mire loccsant egyet a víz; láttam, a hogy fennakadt a teste egy sziklán s az arany korona mellette hevert.

Hát azt tudja-e, Peacheyvel mi lett? Kétfenyőfa közé feszítették föl, jó uram, ma is meglátszik a Peachey két kezén. Faszöget vertek kezébe, lábába, de csak nem halt bele. Lógott és kapálódzott; másnapra aztán levették és csodálkoztak rajta, hogy el nem pusztult. Leakasztották a szegény Peacheyt, a ki soha sem nyult hozzájuk, bár csak egy ujjal is, soha . . .

És rázta a fejét és sirt keservesen, forradásos kezével szikkasztgatta szemét; vagy tíz perczig ugy nyöszörgött, akár a gyerek.

— Étefték, jól tartották a templomban, a míg föl nem gyógyult, mert azt mondták, hogy különb isten a Daninál, a ki csak ember volt. Azután kivetették a hóra, szedelőzködjék hazá és Peachey elkotródott s teljes egy esztendeig koldult az utakon. Baja nem esett semerre, mert Dravot Dániel untalan előtte járt és biztatta:

— Gyere csak, Peachey, gyere csak! — Csuda nagy munkába kezdünk.

Éjszakánkint tánczra kerekedtek a lakmok és a Peachey fejére igyekeztek szakadozni. De Dániel feléje tartotta kezét és Peachey akkor meggörbülve kicsuszott mégis. Sem a Dániel kezét, sem a Dániel fejét el nem bocsájtotta. A fejét a templomban adták neki, hogy eszébe jusson mindig és bátor szinarany a korona, Peacheynek egy falat kenyere sem volt, még sem adott tul rajta Peachey soha. Hiszen a jó ur ismerte Dravot-t, Dravot ő felségét. Elhunni, nézze meg.

Meggörbült derekához nyult s mutatott a rongyok között; előkerített egy ezüstös himzésű fekete lószőr-izsákot s kirázta belőle az asztalra Dravot Dániel száraz, aszott fejét.

A hajnal világossága, a mely régen sápadtra fakította már a lámpák fényét, rávillant a veres szakállra, a fekete szemüregekre, meg egy csiszolatlan türkizekkel kirakott nehéz arany-abroncsra is, a mit Carnehan szeretettel, gyengén tett rá a beszakadt halántékokra.

— Imhol a császár, — mondta Carnehan. — Kafirisztán királya, fején a korona. Szegény öreg Dániel, a ki király volt egyszer, régen.

Megborzadtam, mert ámbár nagyon el-

törzült a fej, mégis ráismertém benne a marwari ember fejére.

Carnehan fölkészülődött. Tartóztattam, hogy nem jó most odakünn ögyelegni.

— Egy kis pénzt, meg azt a whiskeyt is elvinném! — lihegte.

— Király voltam valamikor. Elmegyek a kormánybiztoshoz, meginstálom, dugna be a szegények házába, a mig lábra állok . . .

— Köszönöm . . . nem . . . nem . . . nem várhatok, a mig kocsit hozat. Sürgös a dologom arra dél felé, Marwar iránt megyek.

Kirohant a szobából s elment a kormánybiztos háza felé.

A kápráztató forró Mallra vitt utam délen véletlenül; egy görnyedt embert láttam, a mint az ut fehér porában csuszik. Kezében volt kalapja s az angol utczaí énekesek módjára keservesen kántált.

Teremtett lélek nem járt a közelében. Jókorá puskalövésnyire esett tőle a legközelebbi ház s ő fejét jobbra-balra nyujtogatva dudogott orrhangon.

Fölszedtem szegényt a kocsimra s elvittem a legközelebb eső hittéritő-állomásra, hadd szállítsák el onnan a menedékhelyre.

Nem ismert már reám és kétszer is eldudolta a himnuszt. Mikor elváltam tőle, akkor is azt dudolta a hittéritőnek.

Négy nap mulva tudakozódtam róla a menedék igazgatójánál.

— A napszurásosok közé vettük fel. Tegnapelőtt reggel meghalt. — felelte az igaz-

gató. — Igaz volna csakugyan, hogy félóra-hosszat volt hajadonfővel a déli napfényben?

— Igaz. Nem találtak nála semmit, a mikor meghalt?

— Ugy tudom, semmit.

És most vége a históriának.

